

De visie van Joris Surmont

België - Belgique
P.B.
8400 OOSTENDE 1
3/4637
P 706130

De zee als tweede vrouw

VLZ vzw
Wandelaarkaai 7
8400 OOSTENDE

Vissers van de Sahara

De zee in Chris Rea

Mankementen van een veilsysteem

80ste jaar • verschijnt maandelijks • nr 5 • 3 mei 2013 • 3,99 euro • afgiftekantoor Oostende 1
Niet bestelbare exemplaren terugbezorgen aan HVB • Brusselstraat 12 te B-8450 Bredene • Danke postman / -vrouw

De 500 woorden van Nicole.

Nicole Derycker is een geboren Oostendse, dochter en kleindochter van vissers. Tot haar 27ste woonde ze in de Stad aan Zee, daarna spoelde ze weg naar Brugge, Antwerpen en Watou en belandde uiteindelijk terug in Oostende. Voor HVVB schrijft ze maandelijks een column in minder dan 500 woorden.

En dan is er ...

Als ik weer eens - nog voor ik de ogen open - een heel te doen-lijstje aan het opstellen ben voor de dag die net is aangebroken, eentje waar ik al bij voorbaat moe van word, dan is er maar één woord dat mij toch goedgemutst het bed uitkrijgt. Van zodra het zich aandient, rek ik me uit, trap de dekens van me af, zwaai mijn benen buitenboord en loop naar de keu-

ken. Tegen alle regels in heb ik de avond daarvoor al een filterzakje gevuld en de afgemeten hoeveelheid water in het apparaat gegoten. Kwestie van 's morgens onmiddellijk aan mijn trekken te komen:

een duw op de knop en klaar is Kees.

Nu gauw een snelle douche. Op het moment dat ik - gehuld in kamerjas - de keuken weer binnenstap,

houdt ook het pruttelen op. We zijn over de jaren heen perfect op elkaar afgestemd geraakt, de koffiezet en ik.

Op dagen dat de buitenwereld uitermate boosaardig tegen de gevelmuren aanschurkt - als die vent van mij weer voor enkele weken de zee op moet bijvoorbeeld - bedwing ik mijn drang naar instant bevrediging, schenk een kopje half vol en wandel er plechtig het hele huis mee door. Laat met een kleine beweging van de pols het vocht ronddraaien om de geur sneller vrij te maken. Trek door alle kamers, trap op trap af. Als allerlaatste komt de slaapkamer aan de beurt. In bed sperren zich een paar neusgaten open. Twee wenkbrauwen gaan de hoogte in, slagen er maar net in de oogleden mee te trekken.

'Mm, voor mij?'

Een poging om recht te krabbelen wordt ontmoedigd door de minachting in mijn stem. 'Ben je gek, deze koffie is niet meer warm!'

Verontwaardigd loop ik de keuken weer in, gooi het lauwe goedje in de pompbak. Koffie moet dampend heet gedronken worden, dat weet een kind.

En dan, het moment suprême! Een tweede kopje wordt uitgeschonken. Helemaal vol deze keer. Wellustig snuif ik het aroma op terwijl ik er voorzichtig mee naar de salon loop en in de zetel ga zitten. Even nippen, de lippen getuit, zodat een fijne luchtstroom mee opgezogen wordt. Daarna de eerste volle slok. Een weldoende warmte doordringt lichaam en ziel. Heerlijk. Ik hoor gestommel in de keuken. Even later komt een slaperig individu de salon binnen, een geurige kop in de hand. Hij komt naast me zitten. Nog even samen genieten. Nog even bij elkaar.

'Je hebt toch nagezien of er genoeg koffie aan boord is?' vraagt hij. Ai, punt één van mijn te doen-lijstje. Ik spring recht.

Nicole Derycker
foto: Jo Clauwaert

Van Nicole Derycker verschenen al verschillende boeken. In het najaar wordt een nieuw werk van haar gepresenteerd. De handen van de tijd wordt uitgegeven door de Nederlandse uitgeverij Aspekt. Het is een verhaal dat ondergedompeld werd in een eeuwenoude Indiase filosofie.

HET VRIJE VISSERIJBLAD

Onafhankelijk magazine
van de zee
ISSN: 0776-6912

MEDEWERKERS:

Jo Clauwaert, Robert Coelus, Filip De Bodt, Walter Debrock (+), Nicole Derycker, Juul De Vocht, Zio Joris De Voogt, Don Fabulist, Peter Flynn, Peter Holvoet-Hanssen, L.A. Inghelbrecht, Jan Lamote, Frank Neyts, Jef Klausing(+), Antoine Légat, Marc Loy, Chris Meyers, Eddy Serie, Geert Cyriel Tavernier, Flor Vandekerckhove, Louis Vande Castele, Jacques van Harten, Marnix Verleene, Katrien Vervaele, Guido Walters (+).
Gasten: Jacques Deschacht, Roger Marsham, Jörg Pyl, Joris Surmont, Isabelle Van Eeghem

Vormgeving: cdvproductions@skynet.be

Redactie te bereiken op

0474 53 88 00

E-mail: het.visserijblad@telenet.be

Facebook: www.facebook.com/HetVrijeVisserijblad

HetVrijeVisserijblad

www.visserijblad.be

V.u.: Flor Vandekerckhove
Brusselstraat 12, Bredene

UITGEVERIJ:

VZW Liefkemores.

Redactie, publiciteit en

alle correspondentie:

HVB, Brusselstraat 12,

8450 Bredene

Omslagfoto: Jo Clauwaert

Losse nummers: 3,99 euro

Abonnementen!

* Jaarabonnement België

(12 opeenvolgende nummers startend

vanaf de betaling) door overschrijving

van 30 euro op rekening

384-0596581-18 van

Het Visserijblad, met vermelding

abo HVB.

* Jaarabonnement Nederland

(12 opeenvolgende nummers, startend

vanaf de betaling) door overschrijving

van 52,00 euro op

de Belgische ING-rekening van

Het Visserijblad (IBAN):

BE50 3840 5965 8118 (BIC): BBRUBEBB.

Vermelding: abonnement HVB.

ONAFHANKELIJK

De onafhankelijkheid van een tijdschrift is belangrijk. Die onafhankelijkheid is geen gegeven feit. Ze wordt, zo heb ik meermaals moeten ondervinden, afgedwongen op mensen die een eigenaardige opvatting over persvrijheid hebben. Zij menen dat een onafhankelijk tijdschrift hun eigenbelang moet dienen. Of ze vinden dat ons blad er is om hun public relations te verzorgen... Ons tijdschrift moet met andere woorden dienen om hun kas te spijzen.

Wij hebben daar een andere mening over. Ons tijdschrift dient juist om het bestaande te bevragen, om vooroordelen te ontmaskeren, om ook minderheidsstandpunten aan bod te laten komen.

Het werd in de sector niet altijd geapprecieerd. Om de onafhankelijkheid van dit tijdschrift te garanderen hebben we alhier aanvallen moeten pareren van omzeggens alle visserijbonzen die in een aantal gevallen ook niet nagelaten hebben hun machtige netwerk tegen ons in te zetten. Wie wil weten wat dat concreet betekend heeft, moet er de jaargangen 1993-2003 van dit blad eens op naslaan. Hij zal versteld staan.

Dat waren de jaren waarin er in de Vlaamse visserij veel gedebatteerd werd over de richting die de sector moest inslaan. Ons blad nam deel aan dat debat en we deden dat, veelal tot ergernis van de toenmalige sectortop, in volle onafhankelijkheid.

Altijd hebben we dat met open vizier gedaan, altijd hebben we mensen met een andere mening het woord gegeven en veelal hebben we hen vervolgens van antwoord gediend. Het is inderdaad op die manier dat een tijdschrift zijn onafhankelijkheid bevecht: openlijk, al schrijvend, al publicerend.

Die debatten zijn inmiddels wel verstomd. De teerling lijkt geworpen, de keuzes zijn gemaakt. De visserij is inmiddels wat ze is en het komt er nu op aan er het beste van te maken.

Mocht deze laatste paragraaf onjuist blijken te zijn, laat dat ons dan weten.

Onze kolommen staan immers ook vandaag nog altijd voor u open. Want we hebben de onafhankelijkheid van ons blad bedongen opdat er een plek zou blijven bestaan waar u uw mening kunt formuleren... en wij de onze natuurlijk.

Flor Vandekerckhove • Uitgever

Coignez & Van Niel Schuuren

Advocatenkantoor

Kantoor

Edgard Gevaertdreef 10

9830 Sint-Martens-Latem

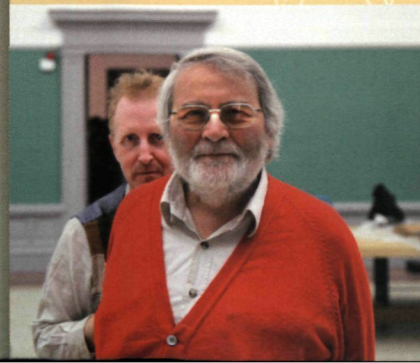
Contact

T: 09 222 55 50

F: 09 244 55 90

M: 0486 17 10 74

svns@glegal.be

Joris Surmont (°1954) is een oud-visser. Hij studeerde in de Oostendse John Bauwensschool en mag zich houder noemen van het diploma van aspirant schipper en van het brevet van motorist ter zeevisserij. Als werktuigkundige voer hij o.a. op twee IJslandtrawlers. Nadien vatte hij een carrière aan in de zeemacht. Hij is tevens gids in NAVIGO te Oostduinkerke. Zijn ervaringen in de visserij bundelde hij in het boek Door de mazen van het net. Meer op <http://users.skynet.be/IJsland>.

Heeft de zeevisserij nog een toekomst?

De visserijsector ligt continu onder vuur. Milieuactivisten willen de visserij aan banden leggen. Sleepnetten verwoesten de bodem. Doemscenario's over dramatische overbevissing zijn schering en inslag. Duurzame visserij is volgens velen een illusie. Maar, dit is niet langer wat we waarnemen. Gedegen visserijbeheer werpt vruchten af. De resultaten spreken voor zich. Vraag is of het bannen en reduceren van de visserij wel een duurzame optie is?

Voortschrijdend inzicht

De wetenschap van de mariene biologie, en dus ook van visserij en visserijbeheer, heeft zich gestaag vanaf het begin van de 20ste eeuw ontwikkeld. Het begrip 'ecosysteem', een term die vandaag opgeld maakt, zag eerst pas in 1935 het daglicht. De moderne methodieken van visserijbeheer dateren grosso modo van 1950. Ze gaan uit van het bestaan van een maximum duurzame oogst (MSY, Maximum Sustainable Yield), m.a.w. het antwoord op de vraag naar wat kunnen we afromen van het visbestand zonder het te schaden. Hoewel modern visserijbeheer binnen onze mogelijkheden lag, was het toen eerder gericht op laten betijen en afwachten en dit had uiteraard consequenties. Laten we vooral niet vergeten dat de aanvoer van proteïnerijke visserijproducten globaal gezien een succesverhaal is. Sinds de tweede wereldoorlog is de aanvoer zowaar bijna verachtvoudigd!

Vanaf 1970 tot en met 1980 is er een kentering merkbaar met het invoeren van internationale wetgeving en de uitvaardiging van zowel visserijtechnische als beheersmaatregelen.

IJsland zette de toon met een uitbreiding van haar territoriale zee; eerst tot 12,

later tot 50 en in 1975 uiteindelijk tot een Exclusieve Economische Zone van 200 zeemijl. De instelling van beschermde paaigebieden en de invoering van visquota aldaar was toonaangevend. De uitheemse vissers, die zich voorheen volop konden beroepen op de vrijheid van de zee (mare liberum), moesten inbinden. Vooral de Engelse vissers waren de dupe, maar globaal gezien loste het niets op. De grote visserijvloeten trokken naar dieper water, naar Groenland, Newfoundland, Rusland, bewesten Ierland en vooral zuidwaarts.

De ineensstorting van het kabeljauwbestand in Newfoundland in 1992 vroeg om doortastende maatregelen. Die kwamen er ook. De Canadese regering sloot de visgronden. Van de ene dag op de andere werden tweeënveertigduizend vissers werkloos. Dit voorval is meteen ook de aanzet van het verschijnen van een lange reeks van artikels over overbevissing. Vooreerst kwam er kritiek dat er te lang gedraald werd met ingrepen inzake visserijbeheer. Vervolgens stelde de Franse wetenschapper Daniël Pauly in zijn ophefmakend artikel: 'Fishing down Marine Food Chains', daterend van 1998, dat vissers stelselmatig grotere vissen buitmaken, waardoor we op termijn alleen kleine vis en tenslotte kwallen zullen overhouden. Pauly is ook fel gekant tegen sleepnetten. Hij verwijst maar al te graag naar zijn tijd in Indonesië, waar hij de bodemtrawl introduceerde. Het werd een regelrechte ramp! Van Pauly onthouden we vooral zijn beladen uitspraak: 'We are fighting a war against fish and... we are winning!' Het blijkt koren op de molen van milieuactivisten en Greenpeace te zijn, die hem uiteraard op handen dragen.

Beïnvloeding

Al deze publicaties hadden grote invloed op journalistieke, publieke en zelfs wetenschappelijke percepties over de toestand van de visstapel wereldwijd. Van toen af aan stonden artikels over visserij en visserijbeheer bol van opsommingen van calamiteiten. De visserij was niet langer duurzaam. Het beheer van visbestanden faalde. Hoogtechnologische vaartuigen waren de oorzaak van de dramatische ontwikkelingen. De vangsten van zwaardvis en tonijn kenden volgens insiders een spectaculaire val. Visserijbioloog Boris Worm berekende dat de oceanen tegen 2048 wellicht leeg zouden zijn⁽¹⁾. Wat stond er ons te doen? Kabeljauw, in het westelijke gedeelte van de Noord-Atlantische Oceaan, de traditionele hap voor Fish and Chips, was zo goed als gedecimeerd. Sleepnetten veegden de bodem van de zeeën schoon. Medio 2012 kopte 'The Sunday Times' dat er maar 100 volwassen kabeljauwen meer zwommen in de Noordzee...

In de documentaire film 'The end of the line', is de genoemde teneur van catastrofes en doemdenken tijdens de laatste decennia de leidraad⁽²⁾. Wetenschapsjournalist Charles Clover trekt de kar in de documentaire, die genoemd is naar zijn boek. Hij beweert dat een boomkor zowaar 7-keer meer de bodem beschadigt dan bij het omploegen van een stuk grond het geval is. Hij kan het als boerenzoon weten!

Wat er ook verteld wordt, het stemt niet altijd overeen met hetgeen we waarnemen. Het gebruik van sleepnetten heeft sinds mensenheugenis aangezet tot kritiek. De oudste gedocumenteerde aanval dateert van de 14de eeuw toen in Engeland aangedrongen werd om de 'wondyrchoun' (de boomkor of schrobnet) te verbieden in de strandvisserij vanwege zijn vermoede nefaste invloed op het broed en de bodemvis⁽³⁾. Onze vissers schakelden rond 1882 massaal over op de boomkor, nadat de Brit Cowley aantoonde dat deze wijze van vissen ook voor zeilschepen zeer succesvol was. In het begin van de twintigste eeuw ontstond er een nieuwe golf van verontwaardiging, waarin zonder meer gesteld werd dat de bodemtrawl oorzaak is van uitputting van visgronden en dat de natuurlijke groei van de visstapel niet in staat is om te compenseren voor de vangsten.

Toch moeten we vaststellen dat het sedert de 14de eeuw allemaal niet zo'n vaart liep. We vissen ondertussen ruim 130 jaar voor onze kust met boomkorren. Diverse studies, waaronder die van het

SKB Life Saving Equipment

reddingsvesten - reddingsboeien - drijvende toestellen - valschermsignalen - stakellichten man.o.boordlichten - noodzenders Locat - radio Beacon - reddingsvloten: RFD, Elliot, Viking, Zodiac, Autoflug, Bombard, Avion, Callegari, Servaux, Mitsubishi, Soniform - nazicht brandblusapparaten.

- ERKEND SERVICESTATION -

**VERANTWOORDELIJKE VOOR DE KUST:
A. VAN DURME. TEL.: 0475 25 88 02**

SKB Life Saving Equipment
Vosseschijnstraat 44
2030 Antwerpen
Tel + 32 (0) 3 2138670
Fax + 32 (0) 3 2138671

Afdeling kust
H. Baelskaai 8A
B-8400 Oostende
Tel.: 059/33 96 00
Fax: 059/33 96 01

Instituut voor Landbouw-en Visserij Onderzoek, tonen aan dat de impact van de boomkor (voorzien van een kettingmat) absoluut geen dramatische proporties aanneemt ⁽⁴⁾. Feit is wel dat de visserij, en vooral die met sleepnetten, zorgt voor een verlaging van de biodiversiteit. Kortlevende en gevoelige soorten ruimen de plaats voor meer opportunistische.

Wereldwijd bestaat er een consensus over de te hoge visserijdruk. Daartoe leggen de Westerse industrielanden de capaciteit aan banden en voeren ze visdagen, beschermde paaizones, quota en technische maatregelen aan vistuigen in. De situatie in derdewereldlanden is minder duidelijk. Toch bestaat de politieke wil binnen de Europese Gemeenschap om de geldende principes voor visserijbeheer ook in uitheemse visgebieden na te leven. Zo horen we het graag. Aan een globale aanpak, die met alle partijen rekening houdt, kleven voordelen. De negatieve invloed van de artikelenreeks had weliswaar ook een positief effect. De bekende visserijbiologen Hilborn en Worms besloten om, ondanks hun meningsverschillen, samen de visserijdruk en de visstapel wereldwijd te evalueren ⁽⁵⁾. In hun twee jaar durende studie kwamen zij tot de slotsom dat de verminderde visserijdruk in diverse onderzochte ecosystemen duidelijk vruchten afwerpt. Goed visserijbeheer doet de visstand zelfs in de op industriële wijze beviste zones herstellen. Van alle onderzochte visbestanden blijken er toch nog 63% onvoldoende op peil, zodat er nog een weg af te leggen valt.

Ook in onze contreien roerde wat. Flor Vandekerckhove, uitgever van Het Vrije Visserijblad, voerde in 2012 aan dat de Belgische vloot zodanig geslonken is dat zij er niet langer in slaagt om de voorziene quota op te vissen. De capaciteit van de huidige, weliswaar gesaneerde, vloot is nochtans niet onbelangrijk. Klopt die stelling wel? De Nederlandse visserijbioloog Boddeke stelde zich een gelijkaardige vraag wat de, eveneens gesaneerde, Nederlandse kottervloot betreft ⁽⁶⁾. Alleen toonde hij aan dat de niet opgeviste quota wellicht het gevolg zijn van on-

juiste beoordelingen van de visstapel en de stocks. Je kunt niet opvissen wat er niet zit! Kortom, hij besluit dat het berekende quotum gewoon werd overschat... Of is er iets anders aan de hand? De verminderde paaibestanden in de scholbox (Waddenzee en Duitse bocht) doen vermoeden dat het klimaat oorzaak is van migraties van het visbestand.

Vis of geen vis

Milieuactivisten en ngo's breken onversaagd een lans om supertrawlers aan banden te leggen en te ijveren voor minder visverbruik. Auteur en milieuactivist Dos Winkel zegt onomwonden: 'Eet geen vis meer, want het is slecht voor de gezondheid!' Marianne Thieme, partijleider van de Partij voor De Dieren en voorzitter van de Tweede Kamerfractie in Nederland, ijvert samen met Winkel voor het bannen van de visserij. Is dat wel realistisch? In de achtergrond van deze discussie komt een ander moreel beladen debat bovendien, namelijk: hoe gaan we om met dierenleed? Binnen onze visserijsector wordt daar nauwelijks aandacht aan geschonken. Bij de supertrawlers is dat een hot item. In de aquacultuur, vooral in de palingkwekerijen, bestaan al oplossingen. Maar toegegeven het dierenleed is een bijzondere netelige ethische kwestie.

Het feit dat beren hun jongen verorberen en haringen zich te goed doen aan de larven van hun predator de kabeljauw, terwijl miereneters zich rond eten aan insecten, doet er niet toe. Een probleem ontstaat als mensen een kreeft, langoustines of garnalen levend in kokend water gooien. En wat als vissen levend gevild en gestript worden?

In de rand van de aanhoudende negatieve berichtgeving over de visserijsector stelt de Amerikaanse visserijbioloog Ray Hilborn zich de vraag naar wat een mogelijk vervangproduct voor vis zou kunnen zijn ⁽⁷⁾. Met een exponentieel groeiende wereldbevolking in het achterhoofd is dit een zeer belangrijke denkoefening, die ook de meeste milieuactivisten moet aanspreken. Overstappen naar vegetarische eetgewoonten, zoals Gaia en Greenpeace opperen, zal wellicht bij de meesten niet aanslaan. Al kunnen soja, tofu en groenteburgers wel wat afwisseling brengen, ze zijn niet aan iedereen besteed. Er is geen reden om aan te nemen dat we allen plots vegetariër worden. We zullen eerder overschakelen op proteïnerijke maaltijden op basis van vlees: rund, gevogelte, varkensvlees en op zuivelproducten. En, daar nijpt het schoentje. Het kweken van vee vereist weiland en belangrijke hoeveelheden drinkwater, antibiotica, pesticiden,

dierenvoer en meststoffen. De teelt van diervoer, zoals o.a. maïs, noodzaakt het ploegen, bemesten, besproeien en wieden van akkers. Pesticiden zijn te vermijden dankzij biologisch tuinieren, al zijn de resultaten wisselvallig. Ontbossing is nodig voor het creëren van landbouwgrond. Komt daarbij dat de overmaat aan meststoffen en pesticiden in het grondwater van uitgestrekte agrarische gebieden zorgt voor een belangrijke vervuiling aan de monding van de stromen. Zonneklaar is het, dat het creëren van weiland en akkers ten koste gaat van biodiversiteit, hopeloos veel biodiversiteit! Voorts is de uitstoot van koolstofdioxide in de agrarische sector absoluut niet te verwaarlozen. Het vissen van proteïnerijke visproducten

huidige regenwoud. Het bannen van de visserij zou dus een catastrofale impact hebben op de biodiversiteit. Een vierde van de huidige aanvoer van vis is gevangen met sleepnetten. Enkel die productie vervangen door veeteelt zou ruim 5-keer de omvang van het huidige regenwoud vragen. Maar het vissen met staand want, sleeplijnen en sleepnetten gaat ten koste van biodiversiteit, al is die impact veel lager dan bij veeteelt en landbouw. Kortom, als we de capaciteit en de visserijdruk binnen perken kunnen houden, de overbeviste gronden laten recupereren, bedreigde soorten en paaibestanden beschermen en blijven investeren in innoverende visserijmethoden en beheer, wenkt er een prachtige toekomst voor de zeevisserij.

op zee vereist nauwelijks drinkwater (enkel voor de bemanning), geen weiland, geen pesticiden, geen meststoffen en geen antibiotica. De uitstoot van koolstofdioxide is helemaal niet vergelijkbaar met deze in de agrarische sector. Vergelijkende studies tonen aan dat de volledige overschakeling op dierlijke proteïnen uit veeteelt zowaar 22-keer meer oppervlakte zou vereisen dan het

De negatieve impact van de visserij op het milieu wordt in de media schromelijk overdreven. Milieuactivisten pleiten voor de afschaffing van sleepnetten en zetten aan voor minder visverbruik. Dat de actuele visserijcapaciteit wereldwijd te hoog is, staat buiten kijf. Maar het gedreven visserijbeheer blijkt hoe langer hoe meer zijn vruchten af te werpen. Surveys en bestandsschattingen laten toe

om een passende regelgeving voor de visserijdruk op te zetten. De visserij gaat hoe dan ook ten koste van biodiversiteit. Al is die impact laag, we kunnen daar niet aan voorbij. De vergelijking met de landbouw laat ons resoluut inzien dat de visserij onze enige duurzame optie is. Aan ons om die optie dankzij goed visserijbeheer in stand te houden en te bepleiten.

Joris Surmont • foto's Jo Clauwaert

Bibliografie

1. BORIS WORM, *Impacts of Biodiversity Loss on Ocean Ecosystem Services*, Science 314,787 (2006)
2. RUPERT MURRAY, *The End of the Line*, UK DVD, 8 juni 2009.
3. GEORGE ENGELHARD, *One hundred and twenty years of fishing power of English North Sea trawlers*, CEFAS, Lowestoft
4. RONALD FONTEYNE, *Boonkorvisserij en milieu*, CLO-DVZ Vis-à-Vis, maart 2000
5. BORIS WORM, RAY HILBORN, *Rebuilding Global Fisheries*, Science 325,578 (2009)
6. RUDOLF BODDEKE, *De vooruitzichten voor de kottervisserij. Waar blijft de voorspelde tongvang?* Visserijnieuws, 13 juli 2012
7. RAY HILBORN, *The State of World Fisheries*, New Zealand Seafood Industry (2010)

GARDEC

VJ n.v. Tel. 050 54 45 41
Fax 050 54 58 37
Scheepsherstelling
Afwerking nieuwbouwschepen
Metaalkonstruktie
Draai-, frees- en schaaferwerk
Inox- en aluminiumconstructie
Verhuur telescopische kranen

SDS n.v. Tel. 050 54 51 78
Fax 050 55 03 67
Leveren, plaatsen en herstelling van:
alle dieselmotoren
keerkoppelingen, pompen, compressoren e.a.
DROOGDOK
Schroeven en schroefassen
Las- en leidingwerk

Bureel - Werkplaatsen:
Boonkorstraat 7/8 - 8380 Zeebrugge
GSM 0477/41 20 93
24u / 24u

Nieuwpoortse kopers ontevreden over veilsysteem

Het heeft langer op zich laten wachten dan vooropgesteld was, maar intussen is het zover. Ook de Nieuwpoortse vismijn is sinds 2 april ingeschakeld in het computersysteem van de Vlaamse Visveiling. Aanbod en veiling van de drie Vlaamse vissershavens kunnen nu op hetzelfde systeem tegelijk gevolgd worden. In de verbouwde veilingzaal te Nieuwpoort zullen 24 kopersplaatsen gecreëerd worden. Ook thuishoppers kunnen nu bieden op de in Nieuwpoort aangelande vis.

De Nieuwpoortse Reder Charles Beuckels is enthousiast over de eerste ervaringen met het nieuwe systeem: *'We zijn zeer tevreden, want we hebben een mooie prijs gehad. Het zijn de prijzen die we anders ook in Oostende en Zeebrugge krijgen. In Nieuwpoort scheelde dat dikwijls de helft. Voor de soorten die wij vissen kregen we in Nieuwpoort amper geld omdat we geen kopers hadden natuurlijk.'* Minder enthousiast is viskoper Romeo Rau. Op 11 april liet hij tegenover de vismijndirecteur zijn ongenoegen blijken: *'Vanmorgen heb ik tot mijn grote ergernis opnieuw moeten vaststellen dat het nieuwe veilsysteem het liet afweten. Ruim een half uur tijd*

Romeo Rau

verloren! Is dit erg? Als dit occasioneel eens gebeurt uiteraard niet, maar daar wringt nu net het schoentje. Je kan niet spreken van occasioneel, je dient termen als om de haverklap, repeterend of zelfs systematisch te gebruiken om de gebrekkige betrouwbaarheid van dit systeem te omschrijven.'

Kinderziekten? Niet volgens Rau: *'het systeem draait nu ruim negen maanden te Oostende en te Zeebrugge waar de kopers soms tot wel twee uur gegijzeld worden door een systeem dat vooral uitblinkt in onbetrouwbaarheid. Vandaar ook dat ik mij stoer aan de poeha waarmee dit nieuwe veilsysteem hier aangekondigd werd. De merites van dit systeem zijn tot dusver echt wel belabberd te noemen. We hadden met de poeha best nog eventjes gewacht tot het systeem werkte.'*

Hij hoopt dat er reactie op zijn klacht komt: *'Wie van thuis uit koopt voelt zich door de veiling als een melaatse behandeld. Je moet het immers maar zelf zien uit te vissen of het systeem werkt of niet! Soms zit je minutenlang te staren op het scherm. Intussen kun je niks anders doen dan staren, want opeens begint men opnieuw te veilen. Dit kan na enkele minuten, of... na enkele uren! Het spreekt voor zich een soort van protocol opdringt, het kan geenszins de bedoeling zijn dat men van kopers eist dat zij hun kostbare tijd verdoen door te blijven staren naar een monitor... Wij voelen ons geenszins behandeld als gerespecteerde klanten!'*

Rau wordt daarin bijgetreden door Serge Moetwil, zaakvoerder van de Newport Fish Express bvba: *'Ik ga akkoord met collega Jens. Ik erger me, als thuishopper, vooral aan de verloren tijd (arbeids-*

Sinds 2 april loopt de klok in de Nieuwpoortse vismijn simultaan met deze van Oostende en Zeebrugge.

uren van de wachtende chauffeur), niet in het minst omdat we ons zenuwachtig zitten af te vragen of het "wegvallen van het veilsysteem" wel werd opgemerkt door de veilmeeester. Het is niet de eerste keer dat ik één of meerdere kopen mis door het wegvallen van het systeem, terwijl er in de zaal gewoon verder wordt geveild. Ik ben dan ook voorstander om de loten desgevallend opnieuw te veilen van zodra alle thuishoppers opnieuw online zijn. Tot slot: na 9 maanden zouden dergelijke zaken inderdaad al opgelost moeten zijn.' (fv)

Op de aantijgingen van de vishandelaren werd geantwoord door Patrick Catthoor, en Geert Vonck van Aucxis die de leverancier is van het veilsysteem.

'Er zijn de voorbije week, na de omschakeling in Nieuwpoort, inderdaad enkele voorvallen geweest die voor enige veilvertraging hebben gezorgd. Na evaluatie bleek dat een aantal ervan gerelateerd was aan opstartperikelen zoals een foutief ingesteld computer IP-adres, of het nog niet voldoende vertrouwd zijn met de werking van het nieuwe systeem. (...) Op deze zaken werd onvoldoende accuraat gereageerd waardoor veilonderbrekingen ontstonden, die niet in verhouding waren met de aard van de problemen.

In elk geval kunnen de oorzaken van onderbreking geen aanleiding zijn om de betrouwbaarheid of kwaliteit van het systeem of software in vraag te stellen.'

De problemen die Rau in Oostende en Zeebrugge zag zijn dan weer van een andere orde. *'Een groot deel ervan is terug te brengen tot storingen bij de internetprovider of andere leverancier(s), waarbij ook Aucxis machteloos diende toe te zien. De overige ongemakken zijn door Aucxis consequent en naar best vermogen aangepakt en opgelost. De uiterst omvangrijke installatie diende op een uiterst kort tijdsbestek te worden geïmplementeerd, zodat fasering noodzakelijk was, en er zich ook meer omschakel- en migratieproblemen konden manifesteren'* aldus Aucxis.

Alle industriële en scheepsherstellingen mekaniek en plaatwerk

Nieuwe Werfkaai 14 • 8400 Oostende

T: 059 33 22 15 • F: 059 33 01 55

GSM Johan: 0477 31 54 15

GSM Ludo: 0477 33 54 35

**BEMA
DOET
HET**

AGADIR 4 APRIL 2013: SYNDICALE ACTIES MAROKKAANSE VISSERS

Jacques Deschacht was in Agadir getuige van een vissersbetoging. Hij vroeg zich af wat de vissers bezielde.

VISGRONDEN WESTELIJKE SAHARA GEPLUNDERD

Met een camper op rondreis in Marokko. Een land dat het nog altijd moeilijk heeft met het naleven van de mensenrechten. De Arabische lente heeft er geen halt gehouden en als er vandaag tienduizend politiemensen en militairen op de auto-weg en de tientallen bruggen, tussen Rabat en Casablanca patrouilleren, is dat niet om ons te verwelkomen, maar om te maken dat het staatsbezoek van de Franse socialistische president François Hollande rimpelloos verloopt. Bij zijn bezoek aan de Marokkaanse eerste minister, Abdelilah Benkirane en Koning Mohammed VI, werden meer dan dertig industriële contracten getekend, die onderdeel zijn van een enorm project om straks Franse TGV's te laten rijden tussen Tanger en de Sahara... De meer dan 32 miljoen Marokkanen die amper aan overleven toekomen hadden beter verdiend, zeker als je vaststelt dat er vandaag nog steeds scholen en klassen te kort zijn om alle kinderen de kans te geven onderwijs te volgen.

Visserij in Marokko

Vanaf de jaren dertig van de vorige eeuw is de visserij in Marokko de belangrijkste sector van het land. Zij is geconcentreerd in de steden Safi, Tan-Tan en Agadir. Marokko is de grootste producent van naar Europa geëxporteerde sardines. 86 % van de totale visvangst wordt in de kustwateren van Marokko gerealiseerd en 13 % in de diepzee, algen en aquacultuur. De wateren van de Westelijke Sahara zijn rijk aan vis en zeevruchten. Een groot deel van de in de kustwateren gevangen vis wordt verwerkt in de visverwerkende industrie, die geconcentreerd is in de steden Tan-Tan, Layoun, Agadir en Tarfaya. De in aquacultuur geteelde vissoorten zijn voornamelijk zeebaars, zeebrasem, tonijn, oesters en paling. Deze vissoorten zijn bestemd voor de export naar Europa. De grootste visboerderijen bevinden zich in Hoceima en Nador aan de Oulidida, aan de Atlantische Oceaan, aan de Middellandse Zee en in Azrou aan een binnenmeer. Volgens de statistieken van 2012 bedroeg de totale visproductie 592.000 ton, dat is amper de helft van het jaar 2007. De terugval heeft vooral te maken met de aanwezigheid van buitenlandse schepen en overbevissing. Marokko is desondanks nog steeds de grootste Afrikaanse producent van vis, met 3000 offshore visboten, meer dan 400 vissersschepen en duizenden kleine vissersboten.

April 2013 — We bezoeken ondermeer de vissershaven van Agadir, de grootste industriële vissershaven van het land. Die gaat Essaouira vooraf en daar wordt vooral de kleinere kustvisserij beoefend. In Agadir, werden onlangs in het kader van het 'Salon interna-

tional Halieutis' drie conventies aangekondigd die betrekking hebben op de verbetering van de werkomstandigheden van de vissers en zeelieden, het op peil brengen van de uitrusting van de schepen en het verbeteren van de opleidingen. Er is ondermeer een toelage voorzien van 100 miljoen euro voor de vlootvernieuwing en steun aan de kleinere kustvisserij. Blijkbaar was dit pakket toch onvoldoende, want bij het betreden van het uitgestrekte havengebied worden we geconfronteerd met een betoging van vissers, georganiseerd door de vakbond UNTM (Union des Nationale de Travailleurs Marocains) en die aanleunt bij de eerder als islamitisch geboekstaafde PJD-partij (Parti de la justice et du développement). De vakbond is in 1972 opgericht, organiseert in tegenstelling tot de andere vakbonden tientallen acties en stakingen. In januari sloten ze een overeenkomst met de werkgeversorganisatie CGEM (Confédération générale des entreprises du Maroc) voor een sociaal stappenplan en gemeenschappelijke werkgroepen. De betoging wordt loonsverbeteringen, controle op de naleving van de sociale akkoorden, veiligheid en hygiëne aan boord. De grote visserijakkoorden met Rusland en Europa worden veroordeeld. De spandoeken zijn mooi en veelkleurig en steken schril af tegen de povere kledij van de vissers. Er is een toespraak, maar weinig animo. We mogen foto's nemen van de politie... merkwaardig is dat, want betogers die vorig jaar werden opgepakt, werden toen nog tot 10 jaar cel veroordeeld..

We spreken met visser Saïd Moussafir, aan boord van een hek-trailer van de firma Sofinas. Er wordt voornamelijk op pelagische vis gejaagd, zeebaars, staartvis, sardines (324.000 ton/jaar

Marokkaanse hektrawlers liggen werkloos aan de kaai.

2012), makreel, St.pierre, Colijn, Rouget en Ansjovis (73.000 ton/jaar 2012) soms ook rog en tong. Tonijn is zeer schaars en sterk aan quota gebonden. De bemanning blijft twee maanden aan boord en de vis wordt er ter plekke gegut en ingevroren. Na twee maanden varieert de besomming van 2 tot 3 miljoen KDH (Marokkaanse Dirham – 10 KDH is ongeveer 1 Euro), 200.000 tot 300.000 euro dus. Een gewone visser verdient voor zijn twee maanden zo'n 500 euro per maand. Maar er komt niets op de plank als hij daarna enkele weken thuis is. Een stuurman verdient al vlug het dubbele, terwijl een schipper zo'n 6 procent van de besomming opstrijkt. Het probleem is, zegt Saïd, het zeer grote verschil tussen de rederijen qua werkomstandigheden. Saïd, is tevreden over Sofinas, zijn huidige werkgever, maar zegt hij, dat is meer uitzondering dan regel. Lonen worden niet correct uitbetaald en de omstandigheden aan boord zijn soms erbarmelijk. Er gebeuren veel ongevallen. Er is vooral het probleem van de overbevissing en de aanwezigheid van grote Russische en Europese fabrieksschepen die de Marokkaanse kust leegvissen.

Nederlandse rederij

Eind januari werd onze Minister-president in het Vlaamse parlement ondervraagd door kamerlid Marc Hendrickx, over de aanwezigheid in de regio van het koelschip **Nova Florida**, gesignaleerd in de haven van Dakhla. Het schip van de Nederlandse rederij **Seatrade**, waarvan de charterafdeling zich in Antwerpen bevindt, zou betrokken zijn bij het transporteren van vis uit de Westelijke Sahara. Volgens de inlichtingen verstrekt door de Nederlandse Minister Frans Timmermans, op vraag van kamerlid Van Bommel, is het vaartuig geregistreerd in Curaçao, met als thuishaven Willemstad. Het zou dus buiten de Nederlandse jurisdictie vallen. De website van de rederij

Is de Nova Florida van de Nederlandse rederij Seatrade betrokken bij roof?

Seatrade vermeldt nochtans dat hun schip genaamd Nova Florida onder Nederlandse vlag vaart (<http://www.seatrade.nl/?page=fleetlist&vesselid=30>). Een Nederlandse rederij, een Charterafdeling in Antwerpen, registratie in Curaçao... Is het een manier om zich te ontdoen van elke aantijging? De Nova Florida, een koelschip met een capaciteit van 6000 ton, ligt momenteel aangemeerd op enkele kilometers van de haven van Dakhla, in de Westelijke Sahara. Dit gebied werd in 1979 gewelddadig geannexeerd door Marokko. Volgens waarnemers van de ngo Western Sahara Resource Watch (WSRW) maakt Seatrade zich schuldig aan illegaal transport van bevroren vis uit de Westelijke Sahara. 'Het lijkt erop dat de Nova Florida in Dakhla gestolen vis heeft gekocht van het Russische schip Admiral Starikov', zegt Sara Eyckmans, Belgisch coördinatrice van WSRW. Rusland heeft sinds 2008 een handelsakkoord met Marokko dat de Russen toestaat om te vissen in het bezette gebied, maar Europa vist daar niet. De Europese Unie erkent de Marokkaanse claims op de West-Sahara niet, maar wel het recht op zelfbeschikking van het Sahrawivolk. De VN beschouwen alle economische activiteiten in de Westelijke Sahara als illegaal, tenzij ze de wensen en de belangen van het Sahraanse volk dienen. Dat was voor de Europese Unie twee jaar geleden de reden om haar visserijverdrag met Marokko op te zeggen.

De ingevroren vis wordt gecontroleerd.

Historische achtergrond

Bilaterale akkoorden verzekerden de Spaanse en Portugese vloten toegang tot de Marokkaanse wateren, tot beide staten in 1986 toetraden tot de Europese Gemeenschap. Sindsdien onderhandelt de Europese Commissie met Marokko over de visserijakkoorden.

Het eerste visserijakkoord werd getekend in 1988, (FPA, Fisheries Partnership Agreement) waardoor Europese schepen langs de Marokkaanse kusten kunnen vissen. Onder dit vier jaar lopende akkoord kregen Spaanse en Portugese schepen 800 vislicenties per jaar. Er waren geen beperkingen betreffende kwantiteit of soorten. Marokko ontving 282 miljoen euro in ruil. Sindsdien werden die 4-jaarlijkse akkoorden opnieuw onderhandeld en verlengd.

In 1995 bedroeg de financiële compensatie 355 miljoen euro, waarvan een deel bestemd was voor de ontwikkeling van de industriële visserijsector, marineonderzoek en de opleiding van Marokkaanse vissers. Toen het akkoord afliep in november 1999 kantte Marokko zich tegen een hernieuwing omdat het de totale uitputting van de visbanken wilde vermijden. Gesprekken voor een nieuw akkoord werden pas aangevat in juli 2005.

Kritiek en controverse

Het visserijakkoord kwam onder vuur te liggen omdat het nalaat de zuidelijke grens van Marokko te preciseren in de geografische bepalingen (Conflict tussen Marokko en Mauritanië). Tegenstanders vreesden dat Marokko daardoor Europese schepen toegang zou bieden tot de territoriale wateren van de Westelijke Sahara, de voormalige Spaanse kolonie die sinds 1975 grotendeels door Marokko wordt bezet.

In 2002 stelde de Verenigde naties dat de grondstoffen van de Sahara enkel gebruikt kunnen worden als de oorspronkelijke bevolking van het gebied daarmee akkoord gaat. Dit VN-standpunt vond weerklank bij de juristen van het Europees Parlement. Die concludeerde dat het Sahrawivolk niet geconsulteerd was over het visserijakkoord, zoals het volkenrecht vereist.

Inzake visserij dateert het lopende partnerschapsovereenkomst tussen de EU en Marokko van 28 februari 2007. Het eerste protocol bij deze overeenkomst liep tot 27 februari 2011 en regelde een financiële tegenprestatie van de EU voor Marokko van 36,1 miljoen euro per jaar waarvan 13,5 miljoen euro moest worden besteed aan het visserijbeleid van Marokko. Dankzij deze overeenkomst konden vaartuigen uit 11 EU-landen vissen in Marokkaanse wateren.

Het Europees Parlement besloot echter in december 2011 het visserijverdrag, dat in februari daarop zou verlopen, met onmiddellijke ingang op te schorten. Volgens het Parlement is de vergoeding die daarvoor betaald wordt, 36 miljoen euro per jaar, te hoog en raken de visgronden bovendien uitgeput. De bevolking in het Marokkaanse kustgebied zou daarnaast te weinig profiteren van de overeenkomst. Het Parlement drong

wel aan op onderhandelingen over een nieuw verdrag. Het Marokkaanse ministerie was verontwaardigd en zei dat het Europese besluit kan resulteren in het herevalueren van de betrekkingen met de Unie. De intussen hervatte onderhandelingen moeten binnenkort uitmonden in een nieuw visserijakkoord.

Drama voor de Marokkaanse vissers

Wat moet je doen als industriële schepen met megagrote netten de vis voor je neus in tonnen komen weghalen en de zee waar jij en je voorouders al je hele leven hebben gevist leeg achterlaten? Door de strenge visquota in Europa gaan de industriële vissersboten naar zeerijke gebieden in derde wereldlanden zoals Marokko. De combinatie van soepele regelgeving en corruptie in die landen zorgt ervoor dat de industriële schepen onbeperkt kunnen werken in de visrijkste gebieden van de wereld. Maar voor hoe lang nog?

De Belgische Marokkaanse cineast *Jawad Rhalib* geeft in 'Les damnés de la mer' een heel indringend beeld van de perverse gevolgen van deze situatie. De arme vissers in Marokko moeten kilometers zuidwaarts trekken om nog vis te vinden omdat de plekken waar ze altijd hebben gewerkt zijn leeggevestigd. Duizenden verdienen er met hun kleine bootje voldoende om hun families te onderhouden. De conservenfabrieken draaiden er goed. Sinds enkele jaren ligt alles op zijn gat. Door de strenge quota in Europa en de soepele vergunningen in Marokko zijn de buitenlandse industriële schepen massaal de wateren komen bevissen. Hele gebieden zijn er door buitenlanders leeggevestigd. Veel vissers trekken daarom naar het zuidelijker Dakhla waar nog vis te vinden is. Ze wonen er in barakken gemaakt van stokken, doeken en plasticen zeilen. Ze moeten wachten op een toelating van de overheid om met hun kleine bootjes de zee op te gaan. Maar voor hun ogen zien ze schepen passeren die tonnen vis meeslepen in hun megagrote netten. Ze kunnen niets anders doen dan machteloos toekijken.

In de documentaire toont een kapitein de technologie aan boord. Op de computers kan je tot in de details zien waar de grote scholen vis zich bevinden en wanneer de netten precies moeten uitgegooid worden. Telkens vangen ze ongeveer 200 ton. Die vis stroomt in tonnen het laadruim in. Op één dag vangt dit schip meer vis dan de plaatselijke Marokkaanse vissers in één jaar. Het contrast tussen de twee werelden is enorm.

Bepaalde schepen gebruiken speciale zuigers die alles opzuigen wat maar beweegt. Terwijl de Marokkaanse vissers zich moeten houden aan een tijdelijke visstop. Er is zowel machteloosheid als woede als ze de grote zeeschepen zien langskomen.

Tekst en foto's Jacques Deschacht

(De foto van de Nova Florida haalden we van de website van de rederij. Bronnen: Tijdschrift MO, 14 januari 2013, overheidsstatistieken Min. Econ. Zaken Marokko, Handelingen Vlaams parlement en Nederlandse Kamer).

Op de loskaai heerst grote bedrijvigheid wanneer de verpakte vangst wordt gelost.

Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling

SDVO vzw

Wandelaarkaai 4

8400 Oostende

Tel: 059 50 95 26

Fax: 059 50 96 64

info@sdvo.be

Openingsuren:

**Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u**

Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

Zeevissersfonds

Wandelaarkaai 4

8400 Oostende

Tel: 059 50 95 55

Fax: 059 50 95 25

info@zeevissersfonds.be

Openingsuren:

**Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u**

Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

Zeevisserij aan de Vlaamse Kust

Op zondag 21 april werd in het Visserijmuseum NAVIGO het boek 'Zeevisserij aan de Vlaamse Kust' voorgesteld. Het werd samengesteld door Willem Lanszweert die daarin geassisteerd werd door Ineke Steevens.

Willem Lanszweert was tot vorig jaar conservator van het Nationaal Visserijmuseum. Hij begon er in 1976 als medewerker van wijlen Gaston Desnerck die hij in 1988 in die functie opvolgde. Tijdens zijn bestuur werd het museum twee keer gerenoveerd en vergroot.

Ineke Steevens studeerde kunstgeschiedenis en archeologie aan de V.U.B. en de Utrechtse universiteit. Ze werkte een aantal jaren als docente (kunst)geschiedenis. In 2009 startte ze aan de Rotterdamse Erasmus Universiteit als onderzoeker en docente in de vakwerkgroep culturele economie. Sinds 2012 is ze in Oostduinkerke coördinator wetenschappelijk werk in het visserijmuseum dat thans NAVIGO heet.

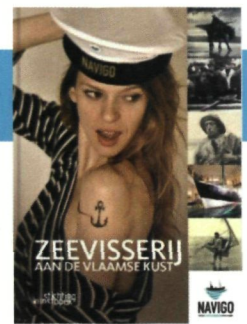
'Zeevisserij aan de Vlaamse kust' vertelt de visserijgeschiedenis vanaf de elfde eeuw tot vandaag. Willem Lanszweert, oud-conservator van het museum, legde de basis voor het boek. 'Ik ben eraan begonnen in het laatste jaar dat ik conservator was.' Ineke Steevens, coördinator wetenschappelijk werk in NAVIGO, zorgde voor de eindredactie door de bijdragen van de acht auteurs in hoofdstukken te bundelen. 'Ineke heeft prachtig werk geleverd door een selectie te maken in de aangeboden teksten, die te verfijnen en de nodige illustraties te zoeken', aldus Lanszweert. Met het boek wil het museum de bezoeker een document aanbieden dat de inhoud van het museum in een ruime context zet. Lanszweert was het erom te doen leven te brengen in de

Willem Lanszweert legde de basis van het boek. Ineke Steevens stond in voor de eindredactie. (foto ml)

dode museumvoorwerpen: 'Het leven aan boord en aan de wal, de angsten en andere emoties waarmee de vissers moesten omgaan, de opleiding, sociale status of het gebrek daaraan, het jagersinstinct.' In de diverse hoofdstukken komen o.a. aan bod: het ontstaan van onze kustvlakte, het leven van de visser, geloof en bijgeloof, het visserijonderwijs, de strand-, kust- en zeevisserij, het aanlanden en de verkoop.

Het boek vertrekt vanuit het visserijmuseum. De foto's verwijzen naar de tentoongestelde objecten binnen het gebouw, de artefacten en de schilderijen. Het heeft oog voor de lokale verschillen in tradities en omstandigheden voor wat betreft de beoefende

De verrouwelijking van NAVIGO komt ook tot uiting op de cover van het boek. Elise Crombez toont ons haar interesse voor de visserij.

Zoals dat altijd het geval is in Oostduinkerke was er ook nu weer veel volk opgekomen om het nieuwste exploit van het visserijmuseum bij te wonen. (Eigen foto)

visserij, het bijgeloof, de wooncultuur... Lanszweert: 'Toch was het niet de bedoeling om een wetenschappelijk werk af te leveren. Die zijn er al genoeg geschreven. Wij hebben geprobeerd om het verhaal naar een breed publiek te vertalen.'

Mede-auteurs zijn Cecile Baeteman, Rudy De Clerck, Nathalie Gyselinck, Ann-sofie Beun, Fien Leerman en Maja Wolny. Op de cover: een dagverse Elise Crombez in zilte outfit. (ml)

'Zeevisserij aan de Vlaamse Kust', (ISBN 978-90-5856-430-6) is een uitgave van Stichting Kunstboek. Het kost 24,99 euro en is te koop in de boekhandel.

VLOOT, reder van de overheid,
stelt in Oostende een driehonderdtal collega's te werk

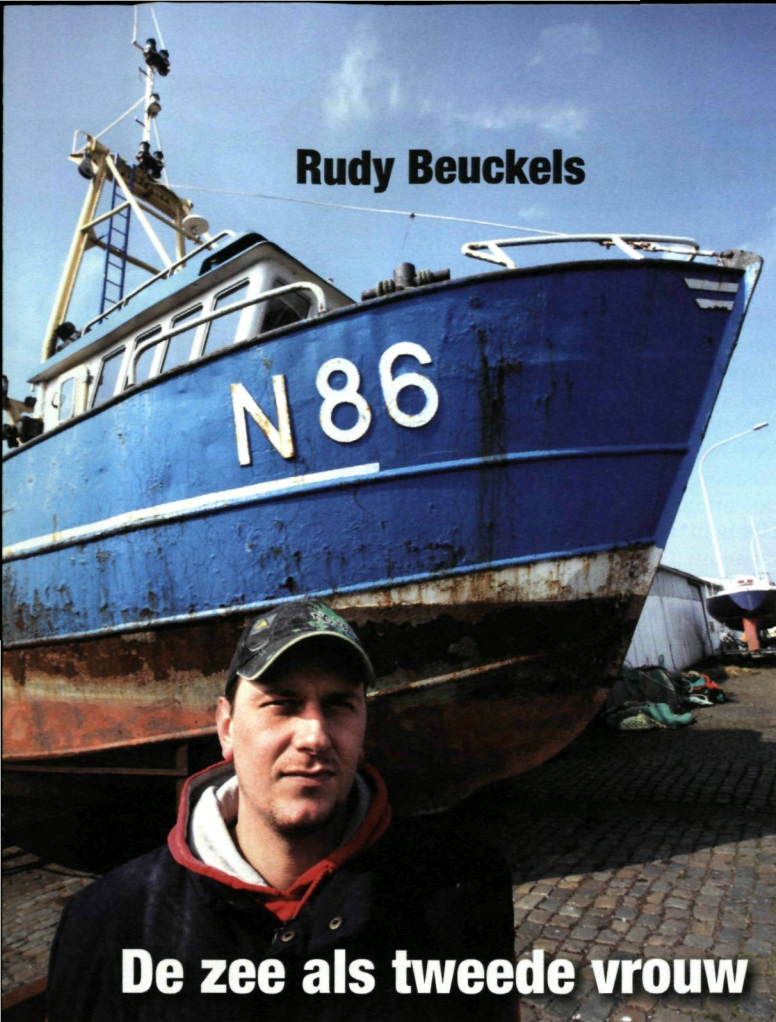
via www.welkombijvloot.be

kun je solliciteren:
(jobs - vacatures)

en op de hoogte blijven van onze nieuwbouw:
(projecten - nieuwbouw)

Rudy Beuckels

De zee als tweede vrouw

Rudy Beuckels trad in de voetsporen van zijn vader Charles, zelf al meer dan 40 jaar visser. Rudy is 34 en al van zijn achttiende aan het varen. Inmiddels heeft hij de teugels zelf in handen genomen.

In 2007 werd een gloednieuwe N 86 Surcouf in de vaart gebracht. Verleden jaar moest er een nieuwe motor in geplaatst worden. En omdat een ongeluk nooit alleen komt, moest het schip ook nog verlegd worden omdat de stabiliteit niet aan die nieuwe motor aangepast bleek. Van de gelegenheid werd gebruik gemaakt om ook de naam te veranderen. 'Surcouf' werd 'Rudy', een symbolisch gebaar dat aantoonde dat de zaak van vader op zoon overgegaan was.

Rudy: 'We maakten met die vernieuwingswerken een zware

Patrick Marteel
en Rudy Beuckels

periode mee. Het schip moest doormidden gezaagd worden en verlengd. Alle leidingen moesten daardoor eveneens vernieuwd worden. Ook dat is de visserij: voldoen aan formaliteiten. En aan alle verplichtingen die ermee gepaard gaan. Je moet je constant bijscholen en het is alleen door je eigen wilskracht en de liefde voor de zee dat je er komt. Maar goed, vissers behoren tot een sterk "ras".

Er is ook nog een oude Surcouf. Die dateert van 1987 en werd in 2007 aangekocht door het stadsbestuur van Nieuwpoort. De bedoeling is/was om de Surcouf volledig in orde te brengen zodat ze door toeristen kan bezocht worden. Tot vandaag werd er evenwel nog niks met het schip gedaan en staat het te roesten op de kaai.

Rudy Beuckels heeft het moeilijk met oneerlijke concurrentie, een oud zeer bij de Vlaamse kustvissers. 'De pulsvisserij die nu in Nederland opgeld maakt, is niet goed voor de visserij. 'Als die schepen gepasseerd dan blijft daar niets meer over. De garnaal is gevluht, de vis die ze met die elektrische pulsen opgehaald hebben is verschroeid. Niemand weet wat de impact van die vismethode is op lange termijn, dat zal pas binnen enkele jaren duidelijk zijn. Ons worden er allerlei regels opgelegd, maar met de stroompulsen mogen ze hun gang gaan. Dat heten dan experimenten te zijn. Bovendien krijgen er subsidies voor. Maar ze kapen de vis wel voor onze neus weg.'

Hetzelfde geldt voor de kweekvisvijvers en natuurzones, als dat er allemaal doorkomt betekent dat, volgens Rudy Beuckels, het einde van de visserij. 'De vissers moeten allemaal samsenspannen en ophouden te redeneren dat de één zijn dood de ander zijn brood zou zijn'.

Ondanks al deze miserie blijft de liefde voor de zee groot: 'De zee is als een tweede vrouw. Het gevoel van vrijheid dat je op zee ervaart is onbetaalbaar.' Rudy herinnert zich nog dat hij als kind met een bootje in bad zat te spelen, de microbe zat er al vroeg in en de geschiedenis herhaalt zich. Vandaag zit Rudy's zoon ook met een bootje in bad te spelen, de liefde voor de zee wordt opnieuw doorgegeven.

Interview Isabelle Van Eeghem • foto's JoC

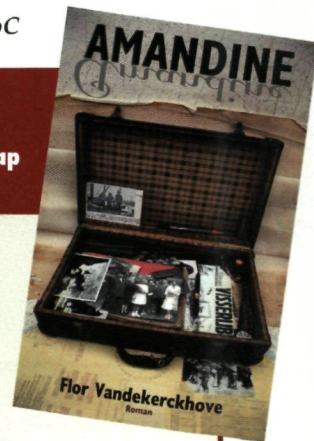
Een boek over de geschiedenis van de vissersgemeenschap. Verdwijnt de laatste jagersgemeenschap uit Vlaanderen?

In de roman **Amandine** volgt Vandekerckhove verschillende personages uit de Oostendse visserij, vanaf de Vissersopstand, over de glorie dagen van de stoomtreilers, de overname van de Oostendse visserij door de Panneenaars, de neergang die ingezet werd met het sluiten van de IJslandse visgronden, de verwoede gevechten van de bootsjouwers om een eigen visgebied op te eisen, tot en met de overname van de Oostendse vismijn door de Zeebrugse Visveiling.

Vandekerckhove vertelt ons over deze boeiende gemeenschap en illustreert de feiten met fragmenten uit zijn roman.

Flor Vandekerckhove nam in 1988 Het Visserijblad over. Dit blad berichtte al sinds 1933 over de zee, vissers en vis. Flor verloor daarbij zijn zin voor kritiek niet en maakte er een modern opinieblad van. Het tijdschrift heet inmiddels Het Vrije Visserijblad en staat ook open voor columns, verhalen en poëzie.

De roman **Amandine** kan gekocht worden in **Standaard Boekhandel Bredene, Boekhandel Luc** (Opex Oostende), **Corman Oostende, Standaard Boekhandel Oostende, To Be Brugge, Raaklijn Brugge, Walry Gent, Limerick Gent, Carpe Diem Tiel, Letters & C° Deinze**. Het kan ook rechtstreeks besteld worden door 24,99 € over te schrijven op rekening 001-1955078-22 van C&DV Productions te De Pinte. Het boek wordt u dan gratis toegestuurd.

Taskforce Vlaamse visserij

Een werkgroep moet nagaan welke structurele maatregelen noodzakelijk zijn om de visserij in Vlaanderen een toekomst te geven. De denkoefening gebeurt in het kader van het vernieuwde Europese visserijbeleid. De hoge brandstofprijzen en de lage visprijzen brengen de rentabiliteit van de rederijen in het gedrang. Na overleg tussen de minister-president en delegaties van de Rederscentrale en de Vlaamse Visveiling werd afgesproken een aantal directe maatregelen te nemen en een taskforce op te richten die moet uitzoeken op welke manier de sector in de toekomst rendabel kan worden gehouden. Bedoeling is om een brede waaier aan actoren te betrekken: de reders, de verwerkende industrie, onderwijs- en onderzoeksinstellingen.

Schol- en tong met MSC-label

De visserij op schol en tong is, net zoals dat het geval is voor de Vlamingen, belangrijk voor de Nederlandse vissector. Nederlandse Schol- en tongvisserij, verenigd in de Coöperatieve Visserij Organisatie (CVO) hebben in maart het MSC (Marine Stewardship Council) certificaat voor duurzame visserij in ontvangst genomen.

De labels komen op schol en tong die met twinrig, outrig en flyshoot gevangen werden. Deze vismethodes beperken brandstofverbruik en bodemberoering. Ook het paaiseizoen wordt gerespecteerd. Tussen 15 december en 1 maart wordt er door de gecertificeerde vissers geen MSC gecertificeerde schol aangeland.

Onderzoeksraad wordt wellicht Vlaamse materie

De onderzoeksraad voor de zeevaart, die onder meer oordeelt over ongevallen op zee is pas sinds 20 maart voor het eerst weer bij elkaar gekomen nadat de werkzaamheden al sinds 1 december 2010 stillagen. Hierdoor zijn dertien dossiers, die elk verschillende inbreuken groeperen, verjaard. In zijn antwoord op een parlementaire vraag van Daphne Dumery over de Onderzoeksraad voor de zeevaart geeft Minister van de Noordzee Vande Lanotte toe dat de bevoegdheidsverdelingen in België beter kunnen.

Hoewel Vande Lanotte bevoegd is voor de Noordzee was hij er van overtuigd dat de Onderzoeksraad thuishoort bij Visserij, waarvoor het Vlaams Gewest bevoegd is. De minister moest ook toegeven dat er heel wat fout loopt bij de behandeling van de dossiers door de onderzoeksraad.

Visserij Jaarboek 2013

Eind maart 2013 is de nieuwe editie van het Visserij Jaarboek verschenen. Het enige jaarboek in de visserijsector met daarin alle gegevens en foto's van de Nederlandse en Belgische vissersvloot. Daarnaast bevat het Jaarboek een uitgebreide adressenlijst van visserij gerelateerde bedrijven, visserijverenigingen, opleidingen en controlerende instanties, een lijst met Satcom- en telefoonnummers van de schepen en informatie over de Europese regelgeving.

Verder is het jaarboek voorzien van een digitale versie op CD met foto's, printbare adressen en is alle overige informatie digitaal beschikbaar.

Het Visserij Jaarboek 2013 is te bestellen via www.visserijnieuws.nl.

Ecover vist naar plasticsoep voor nieuwe verpakking

Op zondagochtend 10 maart 2013 spoelde op het strand van Nieuwpoort een dwergvinvis aan. Het jonge mannetje van ongeveer 3,40 m lang was zeer mager. Het dier werd overgebracht naar de Universiteit van Luik waar een autopsie plaatsvond. Daar ontdekte men dat het dier een grote hoeveelheid plastic in de maag had. Dat er wat gedaan moet worden aan de enorme hoeveelheden ronddrijvend plasticafval in zee, moge inmiddels wel duidelijk zijn. Hoe groot het probleem is, toont ook een overleden potvis die aanspoelde in Spanje. In zijn maag werden plantenspotten, brandslangen en 30 vierkante meter aan tuinbouwplastic.

Ecover, een producent van schoonmaakproducten, wil er iets aan doen. Het bedrijf werkt nu samen met het initiatief Wast Free Oceans (dat al eerder ter sprake kwam in ons blad). Britse vissers zullen plastic dat als bijvangst in hun netten belandt niet terug overboord gooien, maar inleveren bij een van de inzamel-punten. De deelnemende schepen vissen bovendien twaalf dagen per jaar op plastic in plaats van op vis, met behulp van het speciaal sleepnet dat ook alhier reeds te zien was. De vangst gaat samen met gerecycled huishoudelijk plastic, naar de fabriek waar het vermengd wordt met bioplastiek gemaakt uit suikerriet. Uit dit nieuwe plastic worden vanaf volgend jaar de flessen van Ecover gemaakt.

Nederlanders eten nauwelijks vis

Nederlandse consumenten aten in 2012 in totaal zo'n 3% minder vis dan in 2011. In totaal kochten de Nederlanders 56 miljoen kilo vis, schaal- en schelpdieren voor een bedrag van 526 miljoen euro. De belangrijkste aankoopplaats voor vis is de supermarkt, waar inmiddels 80% van de totale hoeveelheid wordt verkocht. Jonge huishoudens kiezen minder vaak voor verse vis thuis op tafel. Gemak lijkt naast zuinigheid een verklaring te zijn voor het consumptiepatroon. Thuis op tafel bleek de meest gekochte vis de visstick, gevolgd door tonijn uit blik en pangasius uit de diepvries. Wat betreft de bestedingen werd het meeste geld uitgegeven aan gerookte zalm, haring en verse zalm.

In de vorige editie ons blad publiceerden we deze foto van de O 182 Caesar. Lezer Joris Surmont wijst ons erop dat het schip op de foto van 1967 dateert en in 1953 nog niet in de vaart was, zoals wij schreven. De foto komt uit het boek 'Belgische visserij: 50 jaar IJslandvaart 1945-1995' van Corveleyn & Eneman en is van de hand van Roger Corveleyn.

ZEEVISSERS - VISBEWERKERS

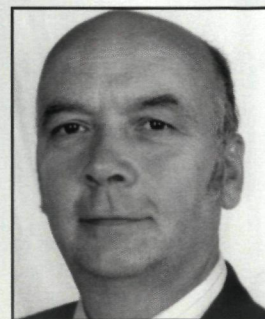
- HAVENARBEIDERS - ZEELIEDEN EN BINNENSCHIPPERS

VOOR AL UW PROBLEMEN

WENDT U TOT DE

Zeemansbond A.B.V.V.

Ivan Victor
Federaal secretaris
zeeverij

Nieuwpoortsesteenweg 98,
8400 OOSTENDE.

T 059 55 60 85

F 059 70 51 33

E-mail:

Ivan.Victor@btb-abvv.be

R. Vermote:
gewestelijk secretaris
0476 23 40 28
Heiststraat 3
Zeebrugge

Tel.: 050/54 47 15

Fax: 050/54 42 53

E-mail:

renaud.vermote@btb-abvv.be

Torhoutsesteenweg 42

8400 Oostende

T 059 27 05 45

F 059 51 25 15

www.calcule.be

Pauwels - Tommelein - Vermeire

Uit de bibliotheek van Neptunus (21)

U aangeboden door Peter Holvoet-Hanssen

Uitzonderlijk, maar een derde (en laatste) maal laat de bibliothecaris van Neptunus Jörg Pyl aan het woord – ditmaal met een lang gedicht dat een balladegevoel geeft.

De bar van Sua? Aguardiente is verzamelnaam voor jenever in Zuid-Amerika, Trago de Equatoriaanse (zelfgestookte) variëteit, kater navenant. In 1981 ging Jörg Pyl vrienden in Ecuador bezoeken die daar een project van schrijnwerkerij en vrouwenhandwerk leidden. Op het einde is het gezelschap naar het toen onooglijke Sua op 30 km van de badplaats Esmeralda gegaan. Er was daar een pension of twee en een gesloten hotel, waarvan alleen het restaurant open was. In het pension was een douche maar geen water, gelukkig was de zee dichtbij. Amper mensen op het strand, alleen een betonnen WC die al een eind in de zee gegleden was. Dichter bij het dorpje was een lagune waar de vissersbootjes lagen en daar was ook de enige bar voor de gewone mens. Daar heeft op een avond Jörg met een kompaan behoorlijk wat gedronken, en de bar mee gesloten. Toen was het vloed en moesten zij een andere weg nemen om naar het dorp te gaan, boven de zee op wiebelende planken met 'een serieus stuk in de voeten'.

Hoe zijn ze terug geraakt? Jörg weet het zelf niet meer, maar Neptunus schuimt van genoeg: het leverde dit gedicht op, speciaal voor Het Vrije Visserijblad geschreven.

De bar van Sua

In Sua vallen de avonden als een zucht zo dicht bij de evenaar en het mondaine Esmeralda waar salsa over straten en stranden danst. Paarse hemelgloed glijdt af in donker theaterblauw.

De vrouwen willen vanavond vroeg naar bed maar mannen willen weer wat. Hun verlangen loopt over het land naar de vochtige lagune met gestrande bootjes, drogende netten, over houten planken op het groezelige stinkende slip naar de zwakke schemer van de eenzame vissersbar.

Mannen drinken hier bier afgewisseld met mazout of bestellen trago tegen malaria en centonigheid. Gringo is hier geen vies woord maar met hen praten doen stamgasten niet. Damp van goedkope sigaretten schraapt kelen dorstig en benevelt het schaarse zicht.

Alleen mannen drinken hier. De barkrukken dragen mestiezen, half indiaans en half zwart enkele gringo's en de waardin is een waard. De kroegtigers praten weinig en kijken uit hun donkere priemende ogen naar de vreemden en hun herinneringen aan stormen en monsters die zij aanschouwd hebben in roeibootjes op de Stille Oceaan. Zij hebben zeedraken gezien en het brullen van het woeste water overleefd. De vissers vullen hun lege ogen met trago en aguardiente. De vrijheid in een notendop op golven spreekt weinig woorden. Alleen gringo's kwetteren luid.

Wanneer buenas noches seniores weerklinkt en de lichten van de bar traag doven, tastten mannen slaapwandelen over de planken op stokken waaronder nu de oceaan klotst als een smakkend verlangen in een zee vol vervaarlijke waterslangen. De maan heeft

zijn lantaarn gedoofd, de mannen volgen elkaars waggelende gloed van sigaretten in een vreemde processie van dwaallichtjes.

Dronkenschap heeft de latten van het zompige strand opgetild op houten palen boven het gulzige water. De klamme nacht weet amper waarheen. Eindelijk daagt er vaste grond in de duisternis maar onder de voeten wankelt het nog steeds.

De mannen raken veilig thuis met een lijf vol herinneringen en aguardiente. Zij hebben hun gelach betaald aan de zwijgende waard. In de pensionkamer slapen de vrouwen onder het waakzaam oog van een verdwaalde leguaan aan het plafond. Hoe is't geweest klinkt het en dan snurkt droomloze slaap.

Jörg Pyl

tekening Jo Clauwaert

Uit de collectie van Roger Marsham

Het leven zoals het is in de haven van Liverpool.
En hoe die havenstad de zeelieden herdenkt.

Begin april was Roger Marsham in Liverpool. We vinden hem daar aan boord van de 0 231 Den Hoop.
Hij werd overweldigd door de vele maritieme artefacten die hij daar aantrof.

Dat de Britten hun oorlogsdoden niet vergeten is bekend.
Op een gedenksteen staat *Ode of remembrance*
uit het gedicht *For the fallen* van Laurence Binyon.

Een monument herinnert aan de twee wereldoorlogen.

© ROGER MARSHAM

De stad Liverpool ligt in het noordwesten van Engeland aan de noordzijde van de rivier de Mersey. Liverpool werd opgericht in 1207 en kreeg haar stadrechten in 1880. In 2009 had Liverpool zo'n 440.000 inwoners. In de 18de eeuw groeide de havenstad enorm dankzij de handel naar de Caraïben, Ierland en het vasteland van Europa, maar ook de slavenhandel bevorderde de economische expansie. Tegen de negentiende eeuw passeerde ruim 40 procent van de wereldhandel de haven van Liverpool. Tegenwoordig is de havenfunctie van de stad grotendeels vervallen en is de toeristensector gegroeid dankzij de exponenten van de Merseybeat, waaronder The Beatles en Gerry & the Pacemakers. Sinds 2004 staat het havengebied en een deel van de binnenstad van Liverpool op de Werelderfgoedlijst van de UNESCO.

In Liverpool worden ook de Nederlandse zeelui herdacht.

Een plaat herdenkt de Belgische zeelui die tijdens WO II het leven verloren.

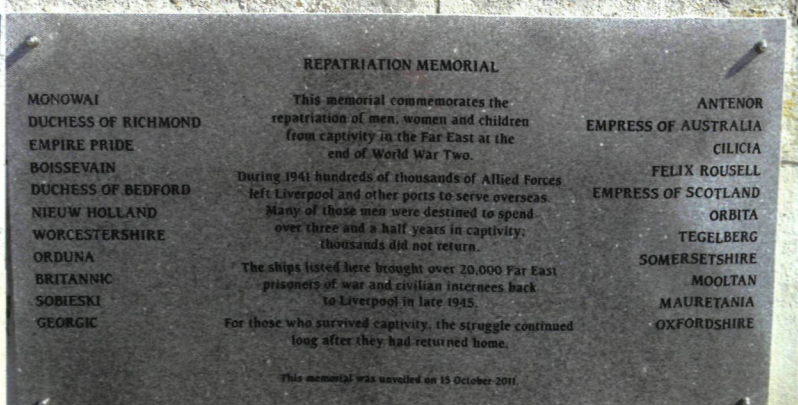
Noorse zeelieden en piloten die tijdens WO II het leven lieten worden eveneens herdacht.

Op 2 juli 1940 werd het stoomschip Arandora Star getorpedeerd. 800 mensen verdronken.

In 2006 kregen ook de Chinese zeelieden een gedenkplaat.

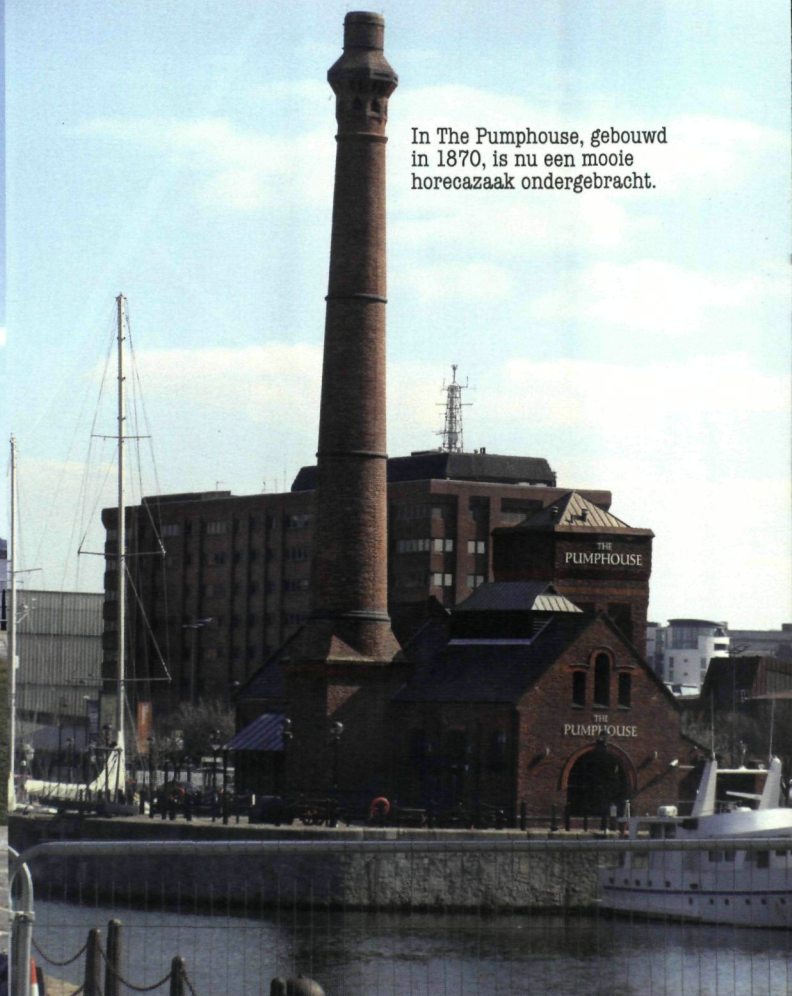

De vernoemde schepen brachten meer dan 20.000 oorlogsgevangenen uit het Verre Oosten terug naar het Verenigd Koninkrijk.

Ter ere van rocker Billy Fury werd eveneens een standbeeld opgericht.

In The Pumphouse, gebouwd in 1870, is nu een moole horecazaak ondergebracht.

DURING THE BATTLE OF THE ATLANTIC IN THE SECOND WORLD WAR COMBINED HEADQUARTERS WESTERN APPROACHES WAS SITUATED IN THIS BUILDING 1941-1945

Omzeggens alles in de stad herinnert aan het maritieme verleden van de stad. De term Western Approaches slaat op een rechthoekig gebied in de Atlantische Oceaan. Zowel gedurende WO I als WO II werd dat zeegebied druk bevochten omdat omzeggens alle verkeer van en naar de USA via dat gebied gebeurde.

Cpt. E.J. Walker kreeg zijn eigen standbeeld. Hij was de meest succesvolle bestrijder van de Duitse duikboten. In de volksmond werd hij, naar het whiskymerk, Johnnie Walker genoemd. →

Een toeristenbootje doorklieft de haven van Liverpool.

Captain F. J. WALKER CB DSO*** Rtd
1896 - 1944

In memory of Captain F. J. WALKER CB DSO*** Royal Navy, the men of his 36th Escort and 2nd Support Groups and all those who fought in the Battle of the Atlantic 1939-45

MERSEYSIDE MARITIME MUSEUM

In het Merseyside Maritime museum vindt u alles over de Titanic en over de geschiedenis van de haven van Liverpool.

PARKETVANDENBERGHE

massief :
nieuw en renovatie

Grijspeerdstraat 52
8830 GITS
0485/760 764
info@parketvandenberghes.be

specialiteit :
renovatie oude **VISGRAAT** parketten
ook **VERSE VIS** graat

I ❤️ PARKET

Gedurende meer dan 250 jaar werden paarden gebruikt om in Liverpool goederen tussen de dokken en de bedrijven. Op het hoogtepunt werkten er meer dan 20.000 paarden in de stad. Ook zij kregen hun monument.

De doden worden niet vergeten, de levenden evenmin.

ENROLING
NOW!
THE ONE AND ONLY
HUSBAND
CRECHE !!
WHILST YOU DO YOUR
SHOPPING
BUY HIM A DRINK + SOME
LOVELY HOME COOKED
FOOD
WE WILL LOOK AFTER
HIM FOR FREE !!

De haven van Liverpool is goed bekend bij de Vlaamse vissers.

Merkwaardige bezoekers in Oostende tijdens... De zomer van 1936

Op 30 januari 1933 wordt Adolf Hitler Rijkskanselier in Duitsland. De brand van de Rijksdag (het Duitse parlamentsgebouw) op 27 februari schenkt hem het alibi om alle macht naar zich toe te trekken. In de maanden die erop volgen, schakelen de nationaalsocialisten alle oppositie uit. 25.000 mensen worden opgesloten. Op 10 mei organiseren de nazi's hun beruchte boekverbranding. Alle 'on-Duitse' literatuur wordt aan het vuur toevertrouwd. Oppernazi Joseph Geubbels spreekt de massa toe: 'Het tijdperk van extreem Joods intellectualisme is nu ten einde. De doorbraak van de revolutie

was koning Albert I bij een rotsbeklimming in de Ardennen dodelijk ten val gekomen. Een jaar later verongelukte de jonge koningin Astrid terwijl ze op vakantie was in het Zwitserse plaatsje Küsnacht.

Het ooit roemrijke Royal Palace Hotel (zie foto) met zijn vierhonderd luxekamers, zijn feest- en sportzalen, was in 1936 failliet verklaard. De rechtstreekse treinverbindingen van Oostende met Berlijn en Wenen bestonden nog, maar de luxueuze slaapwagens en restauratiewagens van de Compagnie des Wagons-Lits waren tot voertuigen van derde

De Duitse schrijfster Irmgard Keun terwijl ze garnalen aan 't pellen is in Oostende. Zij is geen Joodse, toch worden haar boeken in Duitsland verboden. In Oostende begint ze een relatie met Joseph Roth. Ook zij wordt aan de kust bekend als een groot drinker.

de ban waren van het rode gevaar, en dat geboekte vakanties beter geannuleerd en geruimd konden worden voor een veilig verblijf aan de eigen kust.'⁽¹⁾

Roth is een bekende auteur die faam verworven heeft door zijn boeken 'Job' (1930) en 'Radetzky' (1932). Op de vlucht voor Hitler is Roth een hotelmens geworden. Hij trekt van de ene naar de andere stad, van het ene naar het andere hotel, op zoek naar contracten en de daaraan verbonden voorschotten. En in 1936 trekt hij zich terug in Oostende om daar van de zomer te genieten en te schrijven.⁽²⁾

De schrijver Stefan Zweig - Joods, rijk, beroemd - is een vaste geldschietter voor veel gevluchte schrijvers en vooral voor Joseph Roth. Zweig is op dat moment de meest vertaalde auteur ter wereld, vriend der groten der aarde, kosmopoliet. Zijn paspoort is in orde, zijn portefeuille gevuld, zijn secretaresse staat paraat.

In 1933 organiseren de nazi's hun beruchte boekverbranding. Duitstalige schrijvers die niet in het fascistische kraam passen nemen wijselijk te benen. Een aantal onder hen komt in Oostende en Bredene toe.

heeft het pad weer vrijgemaakt voor de Duitse methode. De toekomstige Duitser zal niet slechts een man van boeken zijn, maar een man van karakter. Het is daartoe dat we u willen opvoeden. (...) En zo doen jullie er goed aan op dit middernachtelijk uur de boze geest van het verleden aan het vuur toe te vertrouwen. (...) Uit deze brokstukken zal de feniks van een nieuwe geest triomfantelijk verrijzen.'

Wie op dat moment Jood is en schrijver, weet dat hij beter zijn biezen pakt. Tal van journalisten en auteurs hebben dat dan ook gedaan.

Oostende

Zo komt het ook dat we de Joodse Oostenrijks-Hongaarse schrijver Joseph Roth (1894-1939) in de zomer van 1936 in Oostende aantreffen, niet toevallig in een café, want Roth is een groot drinker. Zijn dagelijkse rantsoen is twee tot drie kruiken Bols. Een Oostendse kelner weet zijn biografen te vertellen dat Roth pas begint te schrijven als hij halve fles jenever op heeft.

Oostende was in 1936 niet langer de vorstelijke stad die ze zoveel jaren wel degelijk geweest was. De koning bleef weg, ook omdat de familie twee moeilijke jaren achter de rug had. In 1934

klasse gedegradeerd en... brachten nu ook vluchtelingen naar Oostende. 'Tot grote woede van de Oostendse hoteluitbaters waarschuwde een Britse conservatieve krant haar lezers dat de Belgische kustplaatsen in

De bouw van het Royal Palace Hotel paste in de grote infrastructuurwerken die Koning Leopold II in Oostende liet uitvoeren (Koninklijk chalet, Venetiaanse Gaanderijen, Wellingtonrenbaan, promenade op de Zeedijk...). Het werd ingehuldigd in 1899 en nadien verder afgewerkt. In 1936 werd het failliet verklaard, wat ook wel symbolisch het einde markeerde van Oostende als mondaine badstad. Op het einde van WO II werd het gebouw vernield door de Duitse bezetter en nadien gesloopt.

Joseph Roth verbleef in Oostende in hotel La Couronne op de Vindictivelaan. Nu staat daar een flat-gebouw. Op de benedenverdieping kun je vandaag 'Oostendse wondermatrassen' kopen.

Alhoewel Zweig geen politiek beest is, voelt hij zich toch door Hitler geïntimideerd en ook hij slaat op de vlucht. Hij vindt zijn vaste stek in Londen, maar in juli '36 wil hij bij zijn vriend Roth zijn om er een maand lang samen te werken: *'We zouden 's avonds onze teksten kunnen voorlezen en becommentariëren, zoals in de goede oude tijd. U moet niet baden, ik doe dat ook niet - Oostende is geen badplaats maar een STAD, mooier en "caféhauslicher" dan Brussel.'*

In Oostende bouwen de twee een flinke reputatie op: *'Nog lang na hun bezoek wordt er aan een Oostendse toog af en toe gegrapt: sorry, de drank is op, Roth en Zweig zijn langs geweest!'*

In Oostende verblijft ook de schrijver Hermann Kesten (1900-1996). Vanwege zijn Joodse afkomst en zijn liberaal-democratische politieke overtuiging wordt hij in 1933 uit Duitsland gewezen. In zijn memoires geeft Kesten een beknopt dagprogramma van de Oostendse schrijverskolonie: *'Overdag werkten wij, bij zonsopgang kwam iedereen bijeen in een café op straat, en daarna nam Stefan Zweig elke avond Joseph Roth, die hij voor een veel grotere schrijver dan zichzelf hield, in chique etablissementen mee voor het avondeten.'* Kesten zelf werkt graag in de Oostendse cafés. Terwijl hij werkt komt er geen drank op tafel. Hij is een echte propa-

gandist van het caféschrijven. Er zijn mensen om je heen, zegt hij, en er is niemand die je kent. Dat vindt hij ideaal. Komt er een kennis binnen dan verandert hij van café.

Ook Ernst Toller (1893-1939) duikt in de loop van juli op in Oostende. Toller is een Joodse burgerzoon. Omwille van zijn rol in de Münchense Radenrepubliek zit hij vijf jaar in Duitse gevangenissen. Als hij eruit komt is hij grijs en beroemd. In 1933 staat deze schrijver hoog op de hitlijst van de nazi's, maar hij is op dat moment in 't buitenland waar hij dan ook wijselijk blijft.

Bredene

Halverwege juli 1936 verstuurt de Duits-Tsjechische journalist Egon Erwin Kisch vanuit Bredene een brief waaruit blijkt dat hij er maar moeilijk aan werken toekomt: *'Je kan je de drukte hier niet voorstellen. O.a. zijn in Oostende en Bredene:*

Joseph Roth, Hermann Kesten, Stefan Zweig, Irmgard Keun, Arthur Koestler, Lou Eisler, Artners, een paar arbeiderskameraden, onder wie proletarische schrijvers, die natuurlijk een verschrikkelijke tijd meemaken. Ook verdachte sujetten sluipen hier rond, je kan je niet voorstellen hoe het er hier aan toegaat. Het liefst zou ik vertrekken, maar dat gaat om de meest uiteenlopende redenen niet.'

Mark Schaevers citeert de jammerklacht

in zijn boek over Joodse schrijvers die in 1936 aan de Belgische kust belanden.⁽³⁾ Schaevers was niet de eerste die een boek aan deze kleine emigrantenkolonie wijdde. Die eer komt toe aan wijlen John Gheeraert (°1939-†2003). Lang voor Schaevers had deze Bredenaar al onderzoek gedaan naar Kisch en de zijnen.

Gheeraert schreef er een boekje over dat in 1987 gepubliceerd werd.⁽⁴⁾

Egon Erwin Kisch en zijn levensgezellin Gisela verblijven in 1935 al eens in Bredene. In die zomer huren zij er een kamer in pension l'Aurore. Hij werkt er aan een boek. Zij tikt het manuscript. Begin oktober vertrekken ze naar Parijs, maar in juni 1936 komen ze weer naar Bredene waar ze deze keer een kamer in hotel d'Anvers betrekken.

Kisch (°1884-†1948) schrijft reportages, romans en toneelstukken. De bundel die hij in 1924 onder de titel *'Der rasende Reporter'* publiceert heeft hem beroemd gemaakt. In die reportages combineert hij literaire middelen met diepgaand journalistiek onderzoekswerk.

De antifascistische strijd brengt hem in de jaren '30 naar Duitsland. In 1933 wordt hij samen met duizenden tegenstanders van de nazi's gearresteerd. Doordat hij een Tsjecho-Slowaaks

De schrijvers Stefan Zweig en Joseph Roth op een Oostends terras. Ze bouwen er een ferme reputatie op. Aan Oostendse tapkasten zegt men voor de grap: *'Sorry, de drank is op, Roth en Zweig zijn langs geweest!'*

paspoort heeft, wordt hij uitgezonden. Hij belandt in Parijs en groeit uit tot een sleutelfiguur van de exil-literatuur. En in de zomer van 1936 vinden we hem dus weer in Bredene.

In juni is het daar nog rustig: Kisch kan er goed werken. Op 22 juni laat Gisela haar moeder weten hoe draaglijk 't leven in Bredene is: *'We betalen dertig Belgische frank per persoon per dag, het eten is heel goed en het is ook genoeg, bij deze hitte voor mij zelfs te veel; koffie kost 1,50 fr. Tot 2,50 fr., al naargelang het café, en een pakje sigaretten, 25 stuks, 2,20 fr. En meer hebben we niet nodig, want we hebben geen gelegenheid tot "uitgaan".'*

Die rust blijft niet duren. Ook Arthur Koestler komt in Bredene zijn intrek nemen. Hij wil er werken aan het vervolg van Jaroslov Haseks bekende verhaal *De avonturen van de brave soldaat Schweik*. Het voorschot laat hem toe twee maanden in Bredene te verblijven. Het boek wordt nooit voltooid.

Arthur Koestler (1905-1983) is tot vandaag bekend gebleven. Het werk van deze Hongaars-Britse schrijver bestaat uit journalistiek, essays, romans en een

B.V.B.A. S & S

Jofra Shipping & Trading

Postbus 51 • B - 9060 Zelzate

Tel: +32 (0) 9 361 00 04 • Fax: +32 (0) 9 360 60 04

GSM: +32 (0) 477 952 450

E-mail: jofra.jan@gmail.com

Web: www.bvba-sens-jofra.be

- Aan- en verkoop van alle visserijsschepen
- Aan- en verkoop van alle motoren / koppelingen
- Alle toelieferingen / reparaties
- Inbouw van alle merken motoren en koppelingen
- Tevens uw adres voor al uw sloop- en saneringschepen

Links op de foto: het tramstation van Bredene. Kisch geniet eerst nog van de rust in Bredene. Die wordt evenwel verstoord doordat zijn kompanen uit Oostende regelmatig de tram nemen en op bezoek komen. Kisch klaagt erover: 'Je kunt je de drukte hier niet voorstellen.'

autobiografie. In de tijd dat hij in Bredene verblijft zijn Kisch en Koestler geestesgenoten, want beiden hebben zich bij de Duitse communisten aangesloten. Het duo werkt als een magneet op de vele emigranten die een beetje verder, in Oostende, verblijven. Uit de boeken van Gheeraert en Schaevers distilleren we de namen van degenen die regelmatig vanuit Oostende de tram naar Bredene nemen.

Tot de vaste bezoekers behoort Irmgard Keun: 'Ik was bij de Kischen. Betoverende mensen. Schrandere, levendig, vol humor en eerlijk idealisme. Allebei zijn ze zo ongelooflijk lieve mensen - volkomen natuurlijk, geen spoor van snobisme (...)' In haar memoires roemt Keun Bredene om de eindeloos weidse duinen en het idyllische strand. Keun (*1905-†1982) had al twee bestsellers op haar naam staan toen Berlijn in 1933 politici 'met de kracht van verandering' over zich heen kreeg. Haar beide boeken werden in beslag genomen. Ze vluchtte naar Oostende waar ze een relatie begon met de schrijver Joseph Roth die haar dan ook graag naar Bredene vergezelde. In tegenstelling tot zijn linkse lotgenoten in Bredene bestreed Joseph Roth de nazi's vanuit een conservatief en royalistisch standpunt. Het belette hem niet om een goede vriend van Kisch te worden. Volgens Koestler hebben ook Willy Münzenberg en Otto Katz in Bredene verbleven. Die eerste was een uitgever die een vooraanstaande rol in de Comintern speelde. De tweede was, onder het pseudoniem André Simone, zijn rechterhand voor wat de ondergrondse activiteiten betreft en onder zijn echte naam militair attaché bij de Spaanse ambassade in Parijs. John Gheeraert vermoedt dat Bredene in die tijd ook bezoek kreeg van Nico Rost die de Belgische afdeling van Duitse emigrantenauteurs leidde.

Hoe het verder verliep

Hoe is het die mensen nadien vergaan? Roth sterft in 1939 doodarm in Parijs ten gevolge van zijn alcoholisme. Hermann Kesten sterft in 1996 vredig in een be-

jaardentehuis. Koestler verwerpt, in zijn roman *Darkness at noon* (1940), het communisme en verhuist van uiterst links naar uiterst rechts. In 1983 pleegt hij zelfmoord. Münzenberg wordt beschuldigd van trotskisme, waarna hij in 1938

De journalist en auteur Egon Erwin Kisch verblijft liever in Bredene dan in Oostende. Het is er goedkoper dan in de stad.

uit het Centraal Comité van de KPD wordt gezet. In 1939 houdt hij de eer aan zichzelf en verlaat de partij. In de zomer van 1940 wordt zijn lijk in een bos gevonden. Vermoed wordt dat Stalin er de hand in heeft. Otto Katz wordt in 1939 in Tsjecho-Slowakije tijdens een showproces veroordeeld en nadien geëxecuteerd. Ernst Toller geeft in 1939 een reeks lezingen in de Verenigde Staten. Tijdens

deze rondreis verhangt hij zich. Samen met zijn tweede vrouw kiest Zweig op 22 februari 1942 ervoor om vrijwillig een einde te maken aan hun leven: 'aus freiem Willen und mit klaren Sinnen'. Zweig beseft dat hij een representant van een voorbijgaande wereld is (de titel van zijn laatste boek luidt *Die Welt von Gestern*) en hij wenst dit niet bewaarheid te zien worden. Na een korte Amerikaanse episode brengt Keun de oorlogsjaren illegaal in Duitsland door. Het boek dat ze in Oostende geschreven heeft, *Nach Mitternacht*, wordt later verfilmd. Haar laatste roman verschijnt in 1950. Ze drinkt zwaar door en moet meermaals in instellingen opgenomen worden. Ze sterft in Keulen in 1982. In 2005 wordt haar in de jaren dertig verboden boek, *Een kunstzijden meisje*, nog in het Nederlands uitgegeven.

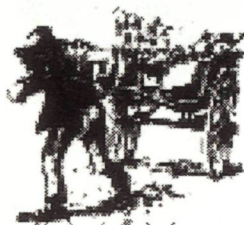
Wanneer de oorlog begint, vlucht Egon Erwin Kisch naar Mexico. Daar krijgt hij te horen dat zijn twee broers door de nazi's zijn vermoord. In 1946 keert hij weer naar Praag waar het hem duidelijk wordt dat ze de grote schrijver vergeten zijn. In 1948 bezwijkt hij aan een hartaanval.

Al die tragiek belette de emigranten niet om alhier in 1936 ten volle van de zomer te genieten. Keun beschreef die idyllische Bredense momenten: 'We zaten aan het strand en dronken rosé, een wijn met de kleur van het avondrood, die lang niet zo goed smaakte als hij eruitzag, en lazen elkaar uit onze manuscripten voor.' Zalig!

Flor Vandekerckhove

- (1) Els Snick, *Waar het me slecht gaat is mijn vaderland. Joseph Roth in Nederland en België*. 160 ps. 2013. Uitgeverij Bas Lubberhuizen. 2013.
- (2) *De emigratie van de Duitstalige schrijvers in de jaren dertig van vorige eeuw blijft tot vandaag auteurs beroeren*. In *DS der Letteren van 22 maart 2013* werd een essay van Geert Mak afgedrukt, *Dichter op de locomotief, waarin hij Joseph Roth zijn 'inspirerende metgezel' noemt*.
- (3) Mark Schaevers, *Oostende, de zomer van 1936*. Uitg. Atlas A'dam/A'pen. 142 ps. 2001. ISBN 90-450-0595-6.
- (4) John Gheeraert, *Bericht uit Bredene. Vermaarde joodse emigranten in Vlaanderen*. Uitg. C. De Vries - Brouwers A'dam/A'pen. 55 ps. 1987. ISBN 90-6174-358-3.

Recuperatiebedrijf Willems nv

059/ 27 89 61
Snaaskerke

- Nieuw ijzer
- Containerdienst
- Oude metalen
- Afvalcontainers

www.nvwillems.com
info@nvwillems.be

Vindictive vindt (bijna) definitieve rustplaats

Op vrijdag 24 mei om 11 uur wordt in Oostende de nieuwe rustplaats van de Vindictive plechtig ingehuldigd ter hoogte van het vroegere Oosterstaketsel. Ons koningspaar zal erbij zijn en ook familieleden van de gesneuvelde Britse bemanningen. Jo Dielman werkt al een half jaar aan de voorbereiding van de ceremonie.

Op 15 augustus in 1920 werd gestart met de berging van H.M.S. Vindictive. Bedoeling was de klus in 320 dagen te klaren. Uiteindelijk duurde de operatie drie jaar en vijf maanden. De boeg van het schip werd in 1925 aan de stad geschonken en kreeg een plaats in een plantsoen naast de Demeysluis. De twee masten er achter waren afkomstig van de *Thetis* en de *Intrepid*, twee andere blokschepen die op 23 april 1918 deelnamen aan de raid op Zeebrugge.

Bij de recente renovatie van de Demeysluis verkaste de boeg naar een werkplaats van Haven Oostende waar het grondig werd gerenoveerd. Op 24 mei wordt het monument officieel

De boeg van de Vindictive was gedurende tientallen jaren een vertrouwd beeld bij de Demeysluis in Oostende.

door koning Albert II en koningin Paola ingehuldigd. Omdat de bouw van de nieuwe radartoren op de kop van het Oosterdam vertraging heeft opgelopen kan de oorlogsmonument nog niet op haar definitieve locatie worden verankerd, met name in de oksel van de dambocht. Het krijgt een voorlopige plaats ter hoogte van de Halve Maan, aan de voet van het vroegere Oosterstaketsel, in de schaduw van de huidige radartoren.

Het feest wordt over twee dagen gespreid. Ceremoniemeester Jo Dielman: 'We hebben een aantal familieleden van de omgekomen officieren van de Vindictive in Engeland opgespoord. We kregen van die mensen waardevolle documenten, en hebben hen voor de plechtig-

De graven van de zeven bemanningsleden van de Vindictive, die bij de raid op Oostende omkwamen.

heid uitgenodigd. Op donderdag 23 mei is er een bloemenhulde aan het graf van Commandant Godsall en de andere gesneuvelden van het schip op de stedelijke begraafplaats van de Stuiverstraat en nadien is er een geleid bezoek aan de Atlantikwall op het Provinciedomein Raversijde. En op vrijdag om 11 uur zijn zij de eregenodigden op de inhuldiging.'

Samen met Jean-Marie Theuninck legt Jo Dielman ook de laatste hand aan een gelegenheidspublicatie over de Vindictive en de raid op Oostende. 'Het werk zal veel foto's en ook een aantal onuitgegeven documenten bezatten van dit oorlogsdrama. De publicatie wordt aangeboden aan de genodigden van de viering', zegt Dielman. (ml)

Over het epos van de Vindictive schreven we eerder al. 'De aanval op Zeebrugge' verscheen in HVB VIII/2005 p.24 e.v. 'Het einde van de Vindictive' publiceerden we in HVB VIII/2006 p.22 e.v.

Mislukte raid

Tijdens WO I waren de havens van Zeebrugge en in handen van de Duitsers. Om die havens te blokkeren voerden de Britten op 23 april vanuit zee een raid uit. De aanval op de muur van Zeebrugge, met o.a. de Vindictive, was relatief geslaagd en ging de geschiedenis in als *St. George's Day Raid*. In Oostende strandden de blokkadeschepen, de oud-kruisers *Brilliant* en *Sirius*, een paar kilometer voorbij de haven omdat de Duitsers de Binnenstroombankboei wat meer oostwaarts hadden verlegd!

Een nieuwe poging werd ondernomen in de nacht van 9 op 10 mei 1918. De raid zou gebeuren met de kruisers Vindictive en Sappho. Die laatste moest wegens motorpech echter terugkeren naar Duinkerke. Geëscorteerd door torpedoboten en coastal motor boats voer de Vindictive succesvol de haven binnen maar het dwars in de geul afzinken mislukte door zware beschietingen en een te sterke vloedstroom die het vaartuig bijna evenwijdig aan het Oosterstaketsel deden vastlopen. De haventoeegang werd bijgevolg niet geblokkeerd.

Zeven bemanningsleden kwamen om het leven aan boord van de Vindictive, waaronder commandant Godsall. Ze werden in Oostende begraven op het kerkhof in de Stuiverstraat. Toen de Duitsers zich op het einde van de oorlog terugtrokken werden naast de Vindictive nog een pakketboot en een vissersvaartuig, en meer stadwaarts ook nog eens drie baggerschepen en een vissersschip tot zinken gebracht, waardoor de haventoeegang uiteindelijk wel versperd werd, maar dan wel door de andere oorlogspartij. (ml)

Een praatje bij een plaatje

Jo Clauwaert, bijgenaamd de Flitsmatroos, is onze huisfotograaf en grafisch vormgever. Zijn foto's, tekeningen en schilderijen illustreerden al talloze artikels in Het Vrije Visserijblad. Maar Jo heeft nog duizenden ongepubliceerde foto's in zijn digitale kast liggen. Hij kiest elke maand een foto en daar schrijft onze columnist Joris De Voogt een tekst bij.

De grootste

Raymond van het Groenewoud zong het al: "Ik wil de grootste hebben". Profileringsdrang is typisch voor mannen. Ook vissers ontsnappen er niet aan. Kwatongen beweren zelfs dat vissers durven overdrijven over de lengte van hun ... gevangen vis. Een exemplaar van een meter lang groeit aan de toog al snel uit tot twee meter. Die kwaadsprekers zouden zich moeten schamen. Sinds de uitvinding van de fotografie kunnen de vissers namelijk bewijzen dat het gevangen exemplaar wel degelijk twee meter lang was. Kijk maar naar de foto van Flitsmatroos Jo. De visser houdt de kanjer trots voor zich uit als betref het een fallussymbool.

Vrouwen willen niet de grootste hebben, want ze hebben er namelijk geen. Daarom zijn vrouwen het superieure geslacht, ze hoeven niet de grootste te hebben om zich te bewijzen. Wist u trouwens dat recent wetenschappelijk onderzoek heeft uitgewezen dat niet Adam maar wel Eva de eerste mens op aarde was? Het zit zo. Eva liep rond in het aardse paradijs en genoot van de planten en de dieren. Maar na een tijdje zei ze tot God: "Ik mis toch iets. Het zou fijn zijn als ik iemand naast me had zoals ik, iemand waarmee ik kan praten." God antwoordde: "Ik vind het geen goed idee, want ik kan zó voorspellen hoe het zal eindigen."

Maar Eva drong aan en God zei: "Oké, ik zal nog een tweede mens maken. En ik zal je zelfs een plezier doen: ik zal er een verlengstukje aan zetten. Een klein stukje, maar je zult er plezier aan beleven." Zo gezegd, zo gedaan. Adam komt Eva vervoegen, en dankzij dat verlengstukje hebben ze samen dolle pret. Twee keer per dag, soms drie keer. Tussendoor bouwt Adam een hut. Eva richt die smaakvol in. Eva doet de was en de strijk, wat toen eenvoudig was omdat ze alleen een vijgenblad droegen. Eva maakt het eten klaar, Adam doet de afwas, en daarna maken ze nog een avondwandeling op de ezel. Romantisch naar de ondergaande zon gaan kijken.

Maar na een tijdje gebeurt het onvermijdelijke. Ze krijgen ruzie. Adam slaat woedend de voordeur van de hut dicht en verdwijnt met grote stappen in het aardse paradijs. Hij komt God tegen en zegt: "God ... verdomme, die Eva is toch niet te doen. Vanavond hadden we afgesproken om uit te gaan op onze ezel. Om te beginnen heeft ze in de badkamer een uur nodig om zich klaar te maken. In die tijd kan ik nog mijn ezel simoniseren. Goed, ze trekt haar kleerkast open. Een hele rij vijgenbladeren. Ik zeg om te lachen: 'Je hebt zeker weer niets om aan te doen?' Grapje! Maar nee, ze wordt nijdig en ze vraagt: 'Welk vijgenblad wil je dat ik aandoe, dat groene of dat gele?' Ik zeg: 'Euh ... dat groene misschien?' Weet je wat ze zegt: 'Ah, vind je dat gele niet mooi misschien? Vind je dat ik er dik mee sta?' Maar God, dat had ik niet bedoeld!"

God denkt na en zegt: "Adam, jullie moeten de dingen meer uitpraten." Adam is getroost en keert terug. Maar intussen heeft ook Eva met driftige stapjes de echtelijke hut verlaten. Ze komt God tegen en zegt: "Mijn God, die Adam is toch niet te doen. Wat een macho. Hij wil alles best weten. Als we gaan wandelen, zegt hij dat ik geen kaart kan lezen. Ik zeg dat we linksaf moeten, maar nee, hij slaat rechtsaf. Na vijf minuten zijn we de weg kwijt en dan zegt hij dat het mijn fout is. Hij wil altijd de slimste zijn. Gisteren passeren we langs een boom met gouden delicious, mijn lievelingsappels. Weet je wat die betweter zegt: 'Dat zijn appels van God, wij mogen daar niet aankomen'. Van pure colère heb ik een appel afgetrokken en er een stuk uit gebeten."

God denkt na en zegt: "Sorry Eva, maar je hebt zélf gevraagd om een andere mens naast je te hebben. Maar ik wil je nog één plezier doen: we zullen Adam wijsmaken dat hij de eerste mens op aarde was. Dat zal zijn ego strelen en dan wordt het misschien leefbaar met hem. Dat is ons geheimje, Eva, onder ons, van vrouw tot vrouw."

Joris De Voogt

GIJ DIE DIT BLAD IN DE KRANTENWINKEL KOOPT

Neem vandaag nog een abonnement en schrijf 30 euro (*) over op rekening 384-0596581-18 van Het Vrije Visserijblad.

U krijgt dan een jaar lang HVB bij u thuis in de bus bezorgd.

(*) Tarief voor abonnementen in België.
Voor het buitenland, zie colofon.

Schilderij: Frone Clauwaert

NEEM TOCH
'N ABONNEMENT

'Naar de zee in CHRIS REA hoef je niet ver te zoeken...'

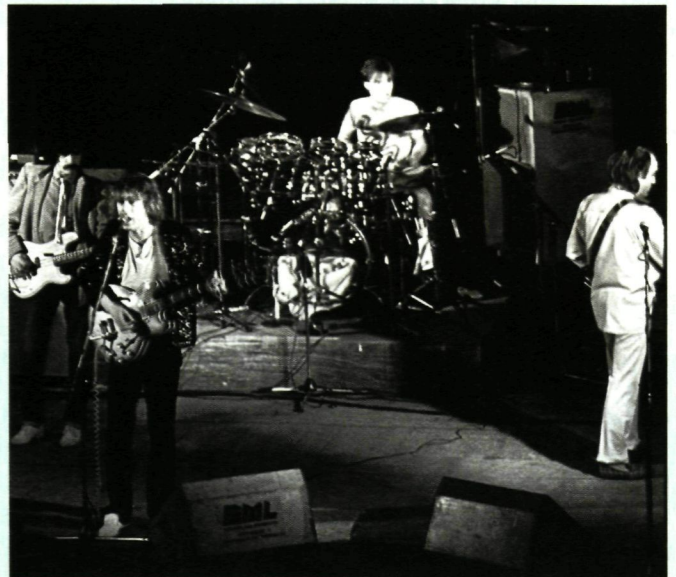
Christopher Anton Rea, Chris Rea voor de vrienden, is vanzelfsprekend geen onbekende voor wie pop- en rockmuziek genegen is en volgt, zelfs al is het van ver. 'Fool (If You Think It's Over)', 'I Can Hear Your Heartbeat', 'I Don't Know What It Is But I Love It', 'Stainsby Girls', 'Josephine' en 'Julia' (=twee dochters van Rea!), 'The Road To Hell, Pt. 2', 'Stony Road' en die nog altijd zeer pruimbare kerstsong 'Driving Home For Christmas' zijn slechts enkele van de liedjes die de man ruime bekendheid gaven. Niet alleen erkent men intussen alom zijn gaven als songschrijver, maar de man uit Middlesbrough (Noord-Oost Engeland) is nu eenmaal gezegend met een prachtige hese bluesstem, grove korrel: als je die gehoord hebt, ga je onweerstaanbaar voor de bijl. Zijn geweldig knappe spel op de slide gitaar, die hij bovendien zo hemels fraai kan doen klinken, is nog een stevige troef.

Verrassend genoeg lijken precies die kwaliteiten de reden te zijn voor het opvallend negatieve oordeel vanuit de 'serieuze kritiek' in de jaren tachtig: hij moest zijn talenten maar eens aanwenden om 'serieuze' rock te maken, of blues, of andere rootsmuziek (wat die 'wortels' ook mogen voorstellen), niet om melodieuze laid back muziek te brouwen, niet eens trendy, zo ongeveer luidde het vernietigende oordeel van de smaakmakers. Toen bekend raakte dat Rea in een riante Zuid-Franse plezierhaven ook een yacht zou hebben, inclusief opnamestudio, was het hek helemaal van de dam. We hebben geen bevestiging hiervan gevonden, wel dat hij al lang in Cookham, Berkshire leeft. Voor de luisteraar maakt verder geen zak uit waar hij opnam, als het resultaat maar de moeite is! In latere jaren bezat Rea de Sol Mill Recording Studios in Behrshire, topstudio, ooit opgericht door en eigendom van de betreunde Gus Dudgeon, de producer van Elton John. Chris verkocht die studio weer door in 2006 en tegenwoordig heet die de Mill Studio.

Het scheelde niet veel of men plaatste Chris Rea in hetzelfde schuifje als 'verloren zoon' Kevin Ayers, die ook al zijn de in het begin van zijn carrière opgebouwde waardering van de Britse vakpers was kwijtgespeeld. Dat sympathieke en vooral in zijn beginjaren geniale Kevin ervan hield om zich, liefst in een warm zuiders (ei)land, Majorca bij uitstek, met lekker lang

nietsdoen bezig te houden, was niet van aard om hem nog 'ernstig' te nemen als 'artiest'... Men ging al te gemakkelijk voorbij aan het feit dat Ayers een gevoelsmens was die voor zijn creativiteit moest betalen met een grote kwetsbaarheid ('Alles van waarde is weerloos', nietwaar Lucebert?) Over die misvatting hebben we het een volgende maal wel. Zoals geweten overleed Kevin Ayers korte tijd geleden, op 18 februari, in Montolieu bij Carcassonne, waar hij al een poos woonde. Miss you dearly, Kevin!

Met Chris Rea was het iets gelijkaardig. Slechts stilaan drong door bij de vakpers wat de fan al lang doorhad: de man nam zijn vak ernstig en heeft door de jaren heen blijk gegeven van een grote inzet en een onverdroten werkkraft. Er was niet alleen de niet-aflatende stroom van eigen platen, hij presteerde ook productiewerk voor andere muzikanten. Maar hij hield zich niet alleen bezig met muziek, maar tevens met film en

Kevin Ayers & band

de bijbehorende soundtracks. Eigenlijk werd dit allemaal slechts pijnlijk duidelijk toen hij in 2001 te horen kreeg dat hij alvleesklierkanker had, een erg agressieve kanker. Hij nam zich toen voor, dat hij bij genezing zou terugkeren naar zijn eerste liefde, de blues. Zo geschiedde. Na zes keiharde maanden had hij het pleit gewonnen. op anderhalf jaar tijd nam hij 'Blue Guitars' op, 137 op blues geënte songs, nieuw geschreven, die hij in 2005 op 11 cd's zette. Het was een huzarenstuk zonder weerga waarmee Rea heel veel respect afdwong, bij vriend en 'vijand'! Het moest tevens zijn afscheid aan de muziek worden, maar intussen heeft de onverbetelijke workaholic toch weer een aantal boeiende projecten op poten gezet en een succesvolle nieuwe 'best of met extra's' samengesteld, 'Still So Far To Go'.

Yacht of geen yacht, naar de zee in Chris Rea hoef je niet zo ver te zoeken. Nog niet op zijn debuut uit 1978, met 'Fool (If You Think It's Over)' op, het zo leuk getitelde 'Whatever Happened To Benny Santini?', leuk omdat **Benny Santini** de artiestennaam was die zijn platenfirma hem toen wilde opsolferen. Zijn manier om hen deze blunder betaald te zetten! Want waarom zou hij zijn naam veranderen, hij als zoon van **Camillo Rea**, een bekend 'producer', dan wel geen producent van muziek maar van... ijscrème? Guitige humor vind je trouwens doorlopend in zijn werk. Na zijn beloftevolle start leek zijn carrière volledig in het slop te raken, tot zijn vijfde LP, 'Water Sign' (1983). Die verkocht ineens als zoete broodjes in Ierland en continentaal Europa, al bleef de UK vreemd genoeg nog wel enkele jaren langer achter tegenover zijn successen elders. Het radiovriendelijke 'I Can Hear Your Heartbeat' is dan wel de bekendste track van deze plaat, maar, hoewel blijkbaar geen hitsingle, 'Nothing's Happening By The Sea' heeft een blijvende indruk nagelaten.

Er mag dan volgens de titel 'niets gebeuren bij de zee', het nummer sloeg aan, zozeer dat er op YouTube ettelijke clips van te vinden zijn, de studioversie met passende (natuur) beelden of live opnames. Kans genoeg dus om het eens op te zoeken. Het valt in de commentaren bij de clips op hoe mensen in de ban zijn geraakt van deze sfeervolle parel. Er is een live versie met foto's van betoverende actrice **Wendy Glenn** en een fraaie slidegitaarsolo van Rea (<http://www.youtube.com/watch?v=qW9P5gWAAKw>) Het nummer staat op diverse (verzamel)platen, maar het moet ons van het hart dat de originele plaat nog steeds een aanrader is, 'Water Sign', allicht zo genoemd omdat Vissen nu eenmaal het sterrenbeeld is van de zoon van de roomijsfabrikant (*4 maart 1951)...

Het smaakte blijkbaar naar meer want enkele jaren later bracht Rea, intussen en eindelijk ook in eigen land een sant geworden, 'On The Beach' uit. De titelsong van die plaat is een heel pak swingender en smeuïger dan het dromerige

'Nothing...'. Het is een exotisch en zuiders nummer dat goesting geeft om het vliegtuig te nemen naar een of ander ver eiland. Dit nummer sloeg zo aan dat Rea het herhaalde malen onder handen nam, dat er langere versies en remixen van gemaakt werden. Op 'New Light Through Old Windows', verzamelaar uit 1988 met heropgenomen successen, staat een 'extended version', die het in de States wonderwel deed. Op YouTube staan nog veel meer clips van 'On The Beach' dan van de eerdere song. Uitermate knap is de lange versie op het Montreux Jazz Festival van 1997 (<http://www.youtube.com/watch?v=EzOm3K7bVQ>)

Volgende maal gaan we samen met Chris Rea op hengeltocht, al is dat dan vooral omdat hij jammerlijk achter het net viste...

Antoine Légat • foto's Jo Clauwaert

BUDDY'S GOLD
**AANKOOP
 GOUD**

AALST

LOUIS D'HAESELEERSTRAAT 4
 9300 AALST
 0484 20 20 71
 OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U
 EN 13U30 - 18U
 GESLOTEN: ZON - MAAN -
 EN FEESTDAGEN

OOSTENDE

VAN ISEGHEMLAAN 72
 8400 OOSTENDE
 059 50 67 29
 OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U30
 EN 14U - 18U
 GESLOTEN: ZON - MAAN -
 EN FEESTDAGEN

GRATIS PRIJSOFFERTE

GOUD ♦ DIAMANT ♦ ZILVER

DIRECTE BETALING

ANTIEKE JUWELEN

BRUGGE

DWEERSTRAAT 8
 8000 BRUGGE
 050 34 02 28
 OPEN: MAAN - ZAT VAN 10U - 12U
 EN 13U30 - 18U
 GESLOTEN: ZON - EN FEESTDAGEN

LOKEREN

MARKT 63
 9160 LOKEREN
 0486 92 66 30
 OPEN: DIN - VRIJ VAN 10U - 12U
 EN 14U - 18U
 GESLOTEN: ZAT - ZON - MAAN -
 EN FEESTDAGEN

BUDDYSGOLD@HOTMAIL.COM
 WWW.BUDDYSGOLD.COM

BRIEF UIT HET BINNENLAND

NAAR BRUSSEL!

Deze morgen vertrok ik om 8 uur met drie precieze opdrachten: vergaderen met Hermes Sanctorum van GROEN over de ontginning van steenkoolgas in Limburg, met Paul Schrijvers over de presentatie van de Greenwash Conferentie in Gent binnen twee dagen en tussendoor batterijen zoeken voor mijn Sony HVR A1 camera. Mijn GSM heb ik thuis gelaten. Ik vraag me af hoe het zou zijn om zonder telefoon te vertoeven in de hoofdstad.

Nicola en David zijn al in Brussel-Centraal. We bereiden kort het bezoek aan Hermes voor en we komen tot de afspraak om méér samen te werken. Om 10 uur herinner ik mij dat Paul en ik geen precies uur afgesproken hebben. Even bellen naar huis voor het nummer? Ah nee, die GSM ligt thuis. Misschien een telefoontoestel. Er zijn er in Brussel-Centraal. Onder in de gang. Juist, maar enkel met proton. Ik slenter naar de Mort Subite, waar we afgesproken hebben en zie bij het begin van de galerij aan de overkant een toestel staan waar je muntjes kan instoppen. Een koffie gaan drinken en hup, we hebben kleingeld. Toestel is van het venijnige soort: telkens je belt ben je een halve euro kwijt. Gezien mijn vriendin niet thuis, niet op haar werk en niet per GSM bereikbaar is en ik dat twee keer probeer, ben ik al gauw 3 euro kwijt. De vierde keer neemt ze op. Zij wil wel Paul bellen.

Ik heb nog een uur. In de Passage St. Honoré, naast het Muntplein is er een grote camerawinkel. Een stadsplan is nergens te bespeuren, maar ik weet het ongeveer wel zijn. Drie kilometer verder zie ik dat de Passage leeg staat. Geen kat die er nog een pand huurt. Het valt me op hoe weinig er in Brussel te koop is. Je kan er eten, drinken en kleren kopen in alle formaten en vormen. Maar voor de rest is er niks, nul, nada, njet.

Ik herinner me dat er een Mediamarkt is richting Noord. Na ongeveer evenveel kilometer, vind ik die. De benedenverdieping van de Mediamarkt is ingenomen door een amalgaam aan parfummerken. Een dikke, stinkende, rotte, scherpe geur overvalt mij. Ik zit liever onder het zweetoksel van iemand op een overvolle trein dan in dit soort 'neusfoltercentra'. Achtervolgd door de agressieve mengeling aan geuren kom ik in de afdeling vrouwenlingerie op de twee verdieping. Ik raak er mijn weg in kwijt. Verkoopsters bekijken mij als een hond die op de kleren komt pissen ofte een onguur individu dat zich tussen de bh's aan een rondje masturbatie wil overgeven.

Ik bereik de overrompelend grote mediamarkt. Ik ben niet goed in zo een oppervlakte maar een Mediamannetje brengt mij naar de afdeling professionele camera's. Welzeker tien soorten in de

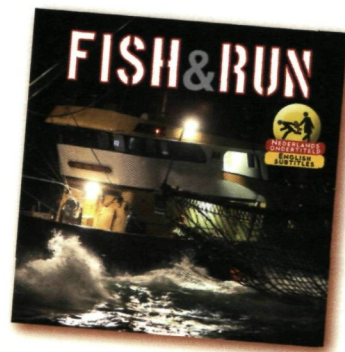
prijsklasse van duizend tot drieduizend euro staren mij aan. Hier moet ik zijn. Nu nog de batterijen. Nee mijnheer, die hebben we niet, batterijen teveel ziet U. Veel soorten en weinig winstmarge. Enkel in de Sony-shop aan de Louizalaan kan U die nog vinden.

Met de vingers over de neus geknepen storm ik opnieuw door de parfumerieafdeling. Buiten wil ik diep adem halen, maar wordt gevangen door de geur van Brusselse wafels. En toch zie ik geen Brusselse wafels. Ik hou de adem in en ga wat dichterbij kijken naar een van de kraampjes en oja, helemaal onderaan een dikke toren witte vette substantie, ligt iets wat op een wafel lijkt.

Ik zie Paul en we maken de nodige afspraken. We hollen samen naar Centraal. Ik stap af in Zuid, wil naar toilet. Geen muntjes. Snel een koffie. Van toilet naar de Metro. Louizalaan. Dezelfde geuren als onderaan de Mediamarkt, maar dan buiten en verspreid door rond wandelende sujetten. Neen, geen sufragetten. Sonyshop. Ergens in het midden. Nee mijnheer, geen batterijen. Bestellen. Best online kopen. Teveel soorten. Jamaar, ik heb ze toch niet gemaakt? U bent toch Sony?

Terug naar metro. Zuidstation. Trein om 15u02. Straks vergadering Autonoom Gemeentebedrijf Herzele. Twee opdrachten volbracht. Valt nog mee. Een dag zonder GSM is een dag rust, zeggen ze. Niet vandaag. Eén advies: als je het zelf probeert, neem wat benodigdheden mee: op z'n minst een paar boterhammen, kwestie van wat deftig voedsel binnen te krijgen. Een masker of neusdoek om gevoelige geurorganen af te dekken. Een zak muntjes om te telefoneren of naar toilet te gaan. En: een stadsplan!

Filip De Bodt
filip.de.bodt@skynet.be

De film *Fish and Run* is nog altijd te verkrijgen. Schrijf 12 € (verzending in) over op reknr. BE40 0016 3236 1163 van Climaxi Groenlaan 39 Herzele. Wie meer info wenst, neemt contact op met filip.de.bodt@skynet.be.

WEBDESIGN

Ik ontwikkel een website voor uw bedrijf of u persoonlijk, gebaseerd op uw doelstellingen.

GRATIS OFFERTE

ilse.heip@skynet.be

www.huisheip.be

Een interview met JR de Steenschar

Hoewel z'n naam wel aan een personage uit de televisieserie Dallas herinnert, heeft hij er geen enkel verwantschap mee. Aan het woord is rocker op rust JR de steenschar.

HoVB: Welkom JR we zijn blij eens een steenschar te mogen spreken. U behoort ten slotte tot een vissoort waar we wel gericht op vissen. Veel steenscharren, liefst grote, maken een mooie sleep.

JR: Dat hadden we intussen zelf ook al begrepen. Nergens vinden we nog rust, zelfs al kruipen we helemaal in stenen en rotsen, onthaasten kunnen we er niet doen.

HoVB: Ja, de uitvindings van het 'schoetje' (een systeem dat in de vistuigen zit en waarbij stenen uit het net geweerd worden) hadden het niet op jullie begrepen, of juist wel!

JR: De tijd waarin we konden verpozen tussen 'a rock and a hard place' is voorbij. Best dat ik er toen goed van geprofiteerd heb. Een wereld zonder rock zou bijlange niet zo plezant geweest zijn.

HoVB: Wat was dan wel zo plezant aan die rocks ofte rotsen.

JR: Wel, als je goed doorvoed bent zien de vrouwtjes je als een goede potentiële vader. Nu moet je weten dat de beste hapjes goed verstopt tussen de rotsen zitten. Daar azen wij op hé. Als we dan ook nog een beetje show tussen al die rotsen kunnen verkopen dan is ons broodje gebakken. Helaas begonnen de vissers die rotsen ook interessant te vinden en 't was gedaan met het plezier in ons geheime ontmoetingsplekje.

HoVB: Oei, excuses in naam van alle vissers. Maar jullie hebben intussen al een nieuw rendez-vousplekje gevonden?

JR: Inderdaad, maar die onthul ik hier uiteraard niet.

HoVB: Vertel ons dan wat meer over je jeugd en hoe het je verder in 't leven vergaan is.

JR: Wel, ik werd al vroeg gescheiden van m'n ouders en trok er alleen op uit, maar onderweg leerde ik zielsgenoten kennen en we bleven samen. Elk had z'n rol in ons groepje. Ik had het geluk dat ik een mooi, glad en blinkend vel had.

HoVB: Wat was daar het voordeel van?

JR: Voor de vrouwtjes hé. Mooi zijn is nu eenmaal leuker dan lelijk, face it.

HoVB: (Even verward) Euh, ja hebt gelijk.

JR: Enfin, met m'n sexy vel was het niet echt moeilijk om aan onderdak te geraken. Ook de andere steenscharren zijn overigens knappe boys.

HoVB: Players dus?

JR: Haha, maar we speelden ook echt hoor. Ons groepje was redelijk bekend, The Stone Skulls.

HoVB: Skulls? Doodshoofden, Schrijffout in jullie groepsnaam, oeps.

JR: Neenee, skulls is afkomstig van schullen. Er was een Oostendenaar in onze groepje en vandaar Steënschullen of Stone Skulls.

HoVB: Je moet het maar weten. Maar er is nog wel meer wat de mensen over jullie niet weten.

JR: Hoezo?

HoVB: Als er op de menukaart van een malafide restaurant tongrolletjes staat, zou het wel eens kunnen zijn dat je eigenlijk steenschar- of tongscharrolletjes aan het eten bent. Steenschar is de naam die vissers jullie geven. Tongschar klinkt duurder door het tonggedeelte in de naam.

JR: Ach, de mensen willen altijd maar hetzelfde, je bent verplicht ze te lokken met het woord 'tong'.

HoVB: Dat zal wel veranderen, let er maar op.

JR: De kracht van verandering? Hopelijk is het niet zo'n verandering die je bedoelt.

HoVB: Nee, het zal verbeteren in plaats van verslechteren.

En laten we de politiek nu maar vergeten.

JR: Ja, we gaan het interessant houden. Wist je dat de hoogst geregistreerde leeftijd van een steenschar 23 jaar bedraagt?

En dat we tot 65 cm groot worden en zo'n 3 kg kunnen wegen?

HoVB: Neen, zo'n exemplaar hebben we nog niet kunnen strikken.

JR: Nog maar best zeker, je gaat zo'n oude sukkelaar toch wel terug in de zee gooien, toch?

HoVB: We moeten al genoeg weggooien... En trouwens: zijn ze te klein dan is het niet goed. Mik je op grote soorten dan zou het weer dat zijn. 't Is nooit goed. Maar allez, toch bedankt om tot hier te komen.

Interview Chris Meyers
tekening Jo Clauwaert

Rapport brengt duurzaamheid Vlaamse visserij in kaart

Het eerste Visserijrapport (VIRA) is verschenen, een spin-off van het tweejaarlijkse Landbouwrapport (LARA). Het rapport probeert de Vlaamse visserijsector zo accuraat mogelijk te beschrijven. De Vlaamse vissersvloot is het voorbije decennium kleiner geworden, zo noteert het VIRA. Ons land telt begin 2012 nog 86 vissersvaartuigen. In 2002 waren er dat nog 131.

41 vaartuigen behoren tot het grote vlootsegment (motorvermogen van meer dan 221 kilowatt) en 45 tot het kleine vlootsegment. Economisch gaat het grote vlootsegment er sinds de brandstofcrisis van 2008 op vooruit. Het kleine vlootsegment lijdt daarentegen sterker onder de hoge kosten en de lagere prijsvorming van de visserijproducten. De gemiddelde leeftijd van de vloot is opgelopen tot 24 jaar. Vooral de romp van de vaartuigen is verouderd. De laatste jaren werd er wel veel aan motorvernieuwing gedaan. In 2011 zijn de Belgische vissersvaartuigen goed voor een aanvoer van 20.138 ton, 2% meer dan in 2010. Daarvan gaat 16.905 ton naar binnenlandse havens en 3.233 ton naar buitenlandse havens (hoofdzakelijk in Nederland). Zeebrugge neemt 67% van de totale aanvoer in Belgische havens voor zijn rekening, Oostende 31% en Nieuwpoort 2%.

Oostende voor Anker

Van 23 tot 26 mei gaat in Oostende het inmiddels al traditionele feest Oostende voor Anker door. Meer dan 170 authentieke schepen zijn ingeschreven, w.o. de brik de Mercedes, de strid, de Morgenster, de Jantje... Aan wal kun je kennismaken met een vijftigtal watererfgoedorganisaties. Op de podia en op de schepen vinden een 70-tal optredens plaats met de zee als muze. Het bezoek aan de schepen en de site is volledig gratis. Meer op www.oostendevooranker.be.

Nieuw seizoen voor de Nele

De gaffelgetuigde replica van de Oostende tweemastsloep kan ook dit jaar weer gecharterd worden. Het zeilschip richt alvast de steven naar de Blankenbergse Havenfeesten van 9 t.e.m. 12 mei. Geïnteresseerden kunnen (heen en/of terug) mee of ter plaatse inschepen voor een zeetocht. Ook is er een minicruise gelogboek van 1 tot 4 juli naar de Franse en

Engelse krijtotsen met het binnenlopen in Boulogne, Ramsgate en Duinkerke. Er wordt overnacht aan boord en naast de bemanning kunnen acht passagiers inschepen. Deelname in de kosten bedraagt 450 euro p.p. all-in. De Nele kan ook afgehuurd worden voor een 4-daagse tocht naar de Zeelandse wateren met aanloophavens Middelburg, Zierikzee en Breskens. Ook hier kunnen acht opvarenden mee. En dan zijn er nog de dagtochten op aanvraag naar Nieuwpoort en de Thorntonbank. Naar jaarlijkse gewoonte is de Nele ook present tijdens Oostende voor Anker. Het vaartuig maakt dan 2 keer per dag een tocht in zee: een unieke gelegenheid om de windjammers en historische vaartuigen van dichtbij in hun natuurlijke element te zien laveren. (ml)
Info en reservering: tel 0477 77 30 07 of info@ndenele.be

Week van de Zee nog tot en met 12 mei

Voor de zeventiende keer al organiseert de Provincie West-Vlaanderen de Week van de Zee. Tijdens deze periode wordt de aandacht gevestigd op de zorg voor natuur en milieu aan de kust. Er worden meer dan 70 activiteiten in het weekend georganiseerd door de tien kustgemeenten, bezoekerscentra, Vlaamse overheid, natuurorganisaties zoals Natuurpunt vzw, Horizon Educatief vzw... En een veelvoud hiervan tijdens de week voor de scholen van de kust. Nieuw dit jaar is het 'mobiel strandlabo'. Het labo zal ook tijdens de zomer ingezet worden om strandbezoekers te wijzen op de natuur aan zee. Ook in Noord-Frankrijk organiseert het 'Centre permanent d'initiatives pour l'environnement (CPIE) Flandre Maritime' een 'Semaine de la Mer'. Bezoekers kunnen deelnemen aan een aantal grensoverschrijdende, tweetalige activiteiten. Meer info vind je op de website www.weekvandezee.be.

Natuurpunt over de visserijhervorming

Nog voor het einde van dit jaar moet België via een operationeel programma aangeven hoe ze de Europese middelen voor visserij van 2014 tot 2020 wil besteden. Het programma dient volgens Natuurpunt de overgang naar een duurzame visserij waar te maken. Tevens moet het verlies aan biodiversiteit tegen 2020 stoppen.

Daarom schuift Natuurpunt een aantal prioriteiten naar voren. In de eerste plaats is moet de overbevissing gestopt worden, zodat visbestanden zich kunnen herstellen op het niveau van de 'maximale duurzame opbrengst'. Meer concreet vraagt Natuurpunt om oude schepen niet meer te vervangen en te kiezen voor vaartuigen met een kleinere visvangstcapaciteit.

Om de impact van visserij op de mariene omgeving te verminderen, vraagt Natuurpunt investeringen in nieuwe selectieve vistechieken, innovatie-onderzoek naar het 'vaartuig van de toekomst', een gefaseerde verduurzaming van de vloot naar dit vaartuig, steun aan vissers die experimenteren met nieuwe technieken... Herstel van biodiversiteit is volgens Natuurpunt mogelijk, bijvoorbeeld met een beschermingsplan voor de bruinvis. Een 'rendabele, ecologisch en sociaal verantwoorde Belgische visserij' steunt volgens Natuurpunt op een goede balans

tussen grote en kleine vaartuigen, een toepassing van de korte keten op de visserij, visverkoop door sportvissers via gereguleerde circuits...

Er moeten voldoende middelen voorzien worden voor controle op beroeps- en recreatieve visserij en subsidies die zorgen voor overcapaciteit moeten vermeden worden. Aquacultuur kam maar een alternatief voor visserij zijn als stelt aan een aantal randvoorwaarden voldaan wordt.

Nieuwe havenkapitein in Oostende

Mario Calbert (57) is sinds 1 april de nieuwe havenkapitein van Haven Oostende. Hij volgt in die functie Ronald Krepes op die eind vorige maand op rust ging. Calbert is in 1956 geboren in Menen en startte z'n nautische studies in de Oostendse Zeevaartschool en voltooide die in Antwerpen. Hij voer ter lange omvaart van 1979 tot 2001, waarvan 14 jaar als gezagvoerder. Van 2001 tot 2008 was hij loods en loading master in de haven van Mesaieed in Qatar. In 2009 werd hij senior port supervisor en loods in de haven van Ras Laffan in Qatar. Die haven is de grootste exporthaven voor LNG-gas ter wereld. Vanuit Ras Laffan wordt o.a. de LNG-terminal van Zeebrugge bevoorrad. Sinds 1 april is hij de nieuwe Oostendse havenkapitein. (ml)

Met de Oosteroever naar Duinkerke

De vzw Oostendse Oosteroever organiseert op zondag 23 juni een bezoek aan het Havenmuseum van Duinkerke: www.museoportuaire.com. De bus vertrekt om 9u stipt van het verzamelpunt: Hendrik Baelskaai 16 te Oostende. Om 17u gaat de bus vanuit Duinkerke weer naar Oostende. Vanaf 10u kan het heel erg mooie museum bezocht worden. Daarna kan men ook langs de kade voor het museum de schepen Duchesse Anne, Sandettie en Guilde bezoeken (prijs apart te betalen €9). Indien men de schepen niet wenst te bezoeken kan men individueel het havengebied of het stadscentrum intrekken. Voor de middaglunch kun je zelf een lunchpakket meebrengen of iets gaan eten in de vele restaurants in de omgeving van het museum. In het museum zelf is er geen bar of restaurant. Prijs per deelnemer (bustocht en museumbezoek): €25. Kinderen tot 12 jaar betalen €15. Te betalen via overschrijving voor 15 mei op rekeningnummer 779-5970957-59 of IBAN: BE8477959709 5759 BIC: GKCCBEBB, op naam van: VZW Oostendse Oosteroever Hendrik Baelskaai 40, Oostende. De vereniging vraagt een kwartier voor vertrek aanwezig te zijn. Bij eventueel oponthoud kunt u iemand van de vzw contacteren op 0486 65 77 46 of 0475 44 84 72. foto JoC

BOEKEN

Wouter Schouten

Onlangs verscheen bij uitgeverij Walburg Pers "Wouter Schouten. Dichter en VOC-Chirurgijn". Het boek werd samengesteld door Marijke Barend-Van Haeften en Hetty Plekenpol.

In 1676 verscheen de Oost-Indische voyage van Wouter Schouten, een meeslepend verslag van de reizen die hij als jonge chirurgijn in dienst van de VOC had gemaakt. Schrijven kon hij wel, deze reislustige Haarlemmer die gezegend was met een verbluffende energie, een scherp observatievermogen en een behoorlijke portie geluk.

Zijn reistekst werd vaak herdrukt en fungeerde destijds als documentaire over bekende landen, mensen en godsdiensten. Zo gaf de chirurgijn niet alleen een ooggetuigenverslag van expedities tegen de inheemse bevolking en de Portugezen, ook vertelde hij geanimeerd over zijn bezoeken aan boedhisztische tempels, zijn discussies met aanhangers van de islam en de voorouderverering op Buru, waar de Nederlanders tot ontzetting van de bevolking de heilige krokodillen doodsloten.

Wat godsdienstige opvattingen betreft is zijn thematiek nog altijd actueel. Door zijn levendige verteltrant wist Schouten in 2003 opnieuw een groot lezerspubliek te bereiken toen Michael Breet een moderne bewerking liet verschijnen.

Minder bekend is dat Wouter Schouten ook dichter was. Bij elk hoofdstuk van zijn Oost-Indische voyage schreef hij een gedicht waarin hij reflecteert op de gebeurtenissen in zijn reisbeschrijving. Dat hij dat deed vanuit zijn eurocentrische en gereformeerde levensbeschouwing, is voor die tijd niet uitzonderlijk. Wel uitzonderlijk zijn de kwaliteit van zijn gedichten en de combinatie met de reisbeschrijving.

"Wouter Schouten"

(ISBN 978-90-5730-709-6) telt 191 pagina's, werd als hardback uitgegeven, en kost 29,50 euro. Aankopen kan via de boekhandel of rechtstreeks bij Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Postbus 4159, 7200BD Zutphen. Tel. +32(0)575.510522, Fax +31(0)575.542289. In België wordt het boek verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91 E-mail: info@agorabooks.com.

Garnalen

Bij de uitgeverij Lannoo verscheen een buitengewoon mooi boek. Onder de titel "Garnalen. Verhalen en Recepten van Vroeger en Nu" brengen auteurs Katrien Vervaele en Nancy Fockedeey een allesomvattend boek over de grijze garnaal. Belgen zijn de grootste grijze garnaaleters ter wereld. Niet alleen is de garnaal een gegeerde lekkernij, het is ook een streekproduct met een rijke geschiedenis en traditie. Het boek/de auteurs neemt/nemen je mee op tocht met een visserschip op zee, naar de veiling, de vismijn... tot in Marokko waar de meeste garnalen

Katrien Vervaele en Nancy Fockedeey

worden gepeld. Naast boeiende anekdotes en interessante weetjes krijg je ook bekende en minder bekende garnaalrecepten die je meteen kunt uittesten.

Soms gebeurt het dat twee ideeën en twee mensen elkaar vinden en dat het van meet af aan vonken geeft. Dat overkwam biologe Nancy Fockedeey van het VLIZ (Vlaams Instituut voor de Zee) en auteur Katrien Vervaele. Vervaele had naast kinderboeken eerder 'Vissersvrouwen' en 'Naar Island' geschreven en sudderde op een boek over de garnaal in al zijn aspecten. Fockedeey wilde al een tijd een boek met visinfo en traditionele visrecepten schrijven. Na een losse babbel tijdens een luimige receptie leken de twee concepten wonderwel in mekaar te passen. Nancy kreeg de volle steun van haar werkgever VLIZ om dit project verder mee uit te werken en toen het idee werd voorgelegd aan Lannoo, vond het ook daar van de weeromstuit een voedingsbodemp. De mensen van de uitgeverij zagen het project volledig zitten en stelden een mix voor van tekst, foto's én recepten. Katrien zou de teksten schrijven, met feedback en wetenschappelijke ondersteuning van Nancy. Nancy zou de recepten op zich nemen. Vandaag ligt het boek in de rekken. Het resultaat van de samenwerking mag er zijn. Het boek, prachtig opgelucht met foto's van Heikki Verdurme, illustreert een perfecte match tussen een marien bioloog en een maritiem auteur. Een aanrader!

"Garnalen" (ISBN 978 94 014 0148 7) werd als hardback uitgegeven door uitgeverij Lannoo en telt 200 pagina's. Aankoop prijs 29,99 euro.

Een cahier over Katrien Vervaele

De Vereniging van West-Vlaamse Schrijvers (VWS) publiceert al 49 jaar cahiers waarin ze een auteur uit de provincie portretteert. Het nummer 274 in de reeks werd aan Katrien Vervaele gewijd, een welbekende schrijfster bij onze lezers. Niet alleen levert ze zo nu en dan een

bijdrage tot dit blad, ze is ook auteur van *Vissersvrouwen* (2009), *Naar Island!* (2011) en (met Nancy Fockedeey) *Garnalen* (2012). Vooral *Naar Island!* heeft veel weerklank in de vissersgemeenschap gevonden, maar ook erbuiten want van het boek was al gauw aan een 2de druk toe.

Vervaele is paramedisch medewerker in het Centrum voor Leerlingenbegeleiding van Blankenberge. Ze oefent dat beroep deeltijds uit, want er kruipt veel tijd in de schrijverij. Tussen 1994 en 2007 produceerde ze elf boeken voor jongeren. Koen D'Haene die het cahier samenstelde zegt erover:

'Haar jeugdromans volgden elkaar snel op en Katrien verwierf zich stilaan een eigen stek en gewaardeerde positie in de Vlaamse jeugdliteratuur. Toch keerde ze die rond 2005 de rug toe. (...) Daarna ging ze over naar literatuur en reportageverwerk voor volwassenen.'

Reportages ging ze o.a. voor Plusmagazine schrijven en later ook voor De Grote Rede en voor Het Vrije Visserijblad. Koen D'Haene: *'Ze stort zich resoluut op het leven in, rond, naast en van de zee en richt zich voortaan op en volwassen lezers-publiek. Op het sociale netwerk Facebook gaf ze zichzelf de naam van haar alter ego Zee Meermin en deelt ze haar dagelijkse zorg om niets van wat zich afspeelt aan de kust te missen met al wie haar volgt. Niets ontsnapt hierbij aan haar aandacht: verhalen van oude garnaalvissers, artikelen uit kranten en tijdschriften, evenementen en activiteiten bij het kustgebeuren, presentaties van boeken en gelijkgezinde auteurs.'*

Lezingen geeft ze onder titels als *'Wat vissersvrouwen vertellen'* en *'Het zout van de lippen gezoend'* (over het intieme leven van de vissers). Mythen en legenden van de kust sprokkelt ze op haar website *'Tussen water en wind'* (www.noordzeeverhalen.be).

Wie Katrien Vervaele voor zo'n lezing wil boeken kan dat doen via haar eigen website www.katrienvervaele.be.

Het boekje over Katrien Vervaele kost 6 euro en is te verkrijgen bij VWS, Fort Zevenbergen 8 te 8200 St.-Andries-Brugge. Bestellen kan ook via www.vwscachiers.be.

verzekeringen

ING bank

VANDEKERCKHOVE - Smets

Dirk en Kris

Driftweg 13 - 8450 Bredene

Verzekeringsmakelaar CDV nr 13615
dirk.vandekerckhove@portima.be
kris.smets@vdksmets.be

Tel. 059 33 05 11
Fax 059 32 50 36

De Belgische visserijvloot (96)

In januari 2005 startten we met de rubriek 'De Belgische visserijvloot' waarbij we maandelijks drie foto's en een beknopte historiek van de vaartuigen publiceerden. Met 111 steekkaarten van vissersvaartuigen hadden we zowat de hele varende vloot gehad. Door de goede respons op deze rubriek gingen we er nadien mee door. Sinds februari 2008 gaan we stapvoets terug in de tijd en brengen we de vaartuigen die inmiddels uit de vloot verdwenen zijn. Deze aanpak, die gepaard gaat met het nodige onderzoekwerk, leverde voldoende vaartuigen op om tot vandaag in HVB telkens een bladzijde te vullen.

Voor de juiste gegevens baseren we ons op de oudere Officiële Lijst der Belgische Vissersvaartuigen. Ook andere bronnen en archieven worden geraadpleegd om de exacte gegevens over de vaartuigen en de opeenvolgende eigenaars te vinden. (Louis Vande Castele)

Z 424 ZEEPAARD

Lengte: 21,99 m

Breedte: 6,48 m

Tonnage: 95,02 bruto ton

Bouwjaar: 1966

Werk: PVBA J Deweert, Oostende.

Motor: A.B.C. 1966

Vermogen: 375 pk

Eigenaars:

René Vandierendonck (1966)

PVBA Zeepaard (1977)

Op 13.01.1984 werd het vaartuig geschrapt uit de officiële lijst der vissersschepen.

Vergaan in zware storm in positie 54°25'N 00°10'W. Bemanning verdrinken.

Foto collectie LVC

O 69 SEA LADY

Lengte: 24,00 m

Breedte: 6,00 m

Tonnage: 74,57 bruto ton

Bouwjaar: 1958

Werk: wwe H Deweert, Oostende

Motor: Deutz 1958

Vermogen: 256 pk

Eigenaars:

O. 69 SEA LADY.

Torrebore Georges (1958)

Vileyn Robert (1965)

Pros Vandenberghe (1977)

Lauwereins Josianne (1977)

Z.69 ISABELLA.

Everaert René, Knokke-Heist (1978)

Op 29.12.1983 wordt het vaartuig geschrapt uit de vloot en gesloopt.

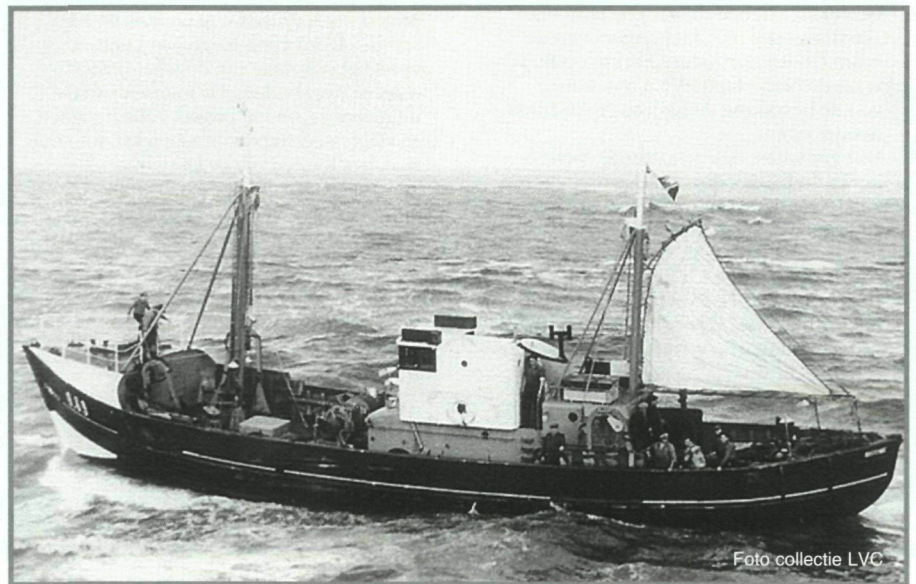

Foto collectie LVC

Z 405 KAMINA

Lengte: 29,50 m

Breedte: 6,20 m

Tonnage: 131,15 bruto ton

Bouwjaar: 1955 staal

Werk: Bochez, Zeebrugge

Motor: MWM 1955

Vermogen: 335 pk.

Eigenaars

Leon Desmidt (1955)

Leon Desmidt en kinderen ((1964)

Leon Desmidt (1968)

Leon Desmidt en Albert Cruyf (1970)

Stanislaw Valcke (1980)

Op 27.12.1983 werd het vaartuig geschrapt uit de officiële lijst der vissersschepen en verkocht aan South Atlantic Shipping Co Panama.

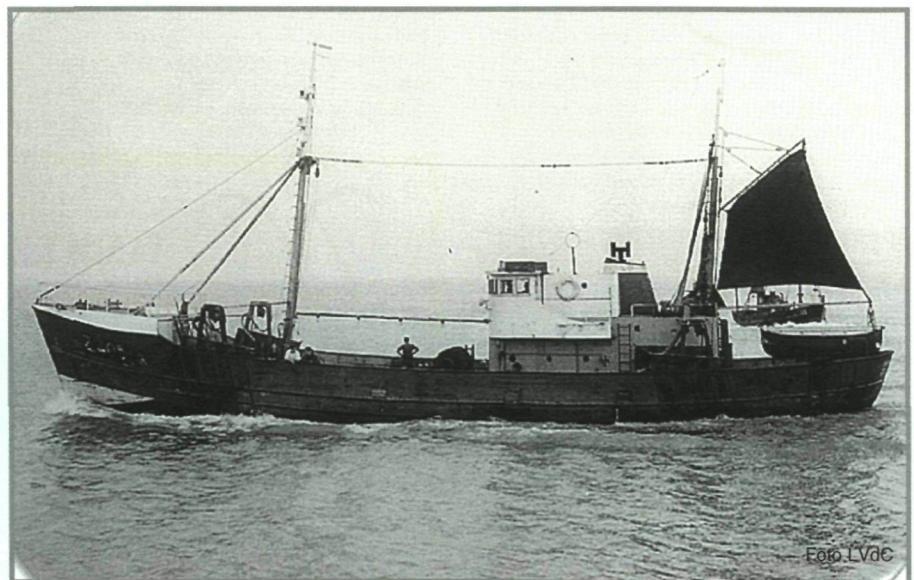

Foto LVC

VEEL PAPIER, WEINIG CHOCOLA

Chris Prut Meyers is visser op de Z 90. Visserijschool liep hij in Heist waar hij ook woont. Hij is gehuwd met Elke waarmee hij dochtertje Elise grootbrengt. Hij vindt het jammer dat hij niet thuis was voor Record Store Day. Momenteel vertoeft hij nog steeds in z'n Nightmares On Wax-trip. Als daar maar geen overkill van komt. De nieuwe Deffo, 'Genadeloos', ligt klaar om eraan te beginnen, dat wordt (wellicht) weer lezen op het puntje van z'n kooi. Op eBay vond hij 'Zeep' van Hugo Matthysen, ooit gratis op Jeugdboekendag te verkrijgen, en nu is 't voor hem een collectors item.

COMPLEET KAPOT GEELEKTROUTEERD. DAT DE SECTOR ZICH DAAR EENS OVER BUIGT!

Terwijl ik dit schrijf ligt Het Kanaal voor de visserij al drie weken open en het vet is er nu wel van de soep. Veel vaartuigen hebben al andere oorden opgezocht.

Voorgaande reis was ik schipper en toen was het hier al behoorlijk sparen en vergaren, al was het uiteindelijke resultaat niet mis. Waren de prijzen wat hoger uitgevallen dan zou het nog beter geweest zijn, maar die koe gaan we niet weer uit de gracht halen. Wij kunnen ze alleen maar vangen, de rest ligt in de (zuinige) handen van de viskopers.

Gisteren was het mooi weer en daar zaten we toch wel al

weken op te wachten. Onze wielertoerist, de machinist (en niet de schipper die vorig jaar de cover van dit blad sierde, want dit was pose) kon eens loos gaan op z'n rollen, zonder zich te moeten vasthouden bij het slingeren. Als je in een wielerploegje zit dan ben je als visser verplicht op zee te trainen of je kan het schudden tegen mannen die hele dagen trainen met vaste grond onder de voeten. Volharding is dan wel nodig! Toen we in Milford waren, lagen daar nog Belgen binnen. Daar komt dan 's avonds verbreederen van. We gingen met de bemanning van Z 18 naar het restaurant *The Harbour Master* (aan het jachthaventje, voorwaar een mooie ligging, waar bijna niemand van ons al geweest was) om er ons buikje te vullen. Achteraf werd nog een digestief genuttigd op café. Marnix Verleene, ook actief in HvVB, kwam er ook binnenwaaien, samen met enkele andere bemanningsleden van de O 316. Een soort redactievergadering werd opgezet. Het ging over van alles en nog wat, er werden zelfs citytrips besproken, maar 't ging vooral over muziek en de emoties die dit kan losmaken. Na een reisje op de brug was het voor mij een heel ontspannende avond.

Terwijl we binnenlagen vertelde m'n vader aan de telefoon dat Jean Paul 'Schulptje' gestorven was. Hopelijk gaat z'n immense collectie schelpen niet verloren, het was z'n levenswerk en zo'n collectie hoort in een museum thuis. Ik wou hem ooit interviewen maar die boot hield hij af. Hij wilde niet in de kijker lopen. Rust zacht, Jean Paul.

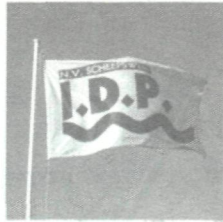
Qua visserij is het nu schipperen: blijven we in het Kanaal of zakken we af naar de Seinebaai of zelfs westelijker tot Portland of 'de Eilanden' (net ten westen van Guernsey & Jersey)? Hoewel 't daar moeilijker vissen is wegens de geringe quota (1000kg tong/jaar). Vroeger kon je ook aan 't Onzent nog weg, maar door de 'elektrieke vissers' (pulskorvissers) heb je daar geen zaken meer. 't Gebied is compleet kapot gevist (lees: geelektrouteerd).

Of waarom denk je dat de Belgen hun tongquotum in de Noordzee niet opvissen? Omdat alle tong daar weg is! Dat de sector zich daar eens over buigt! Vis vangen doen ze wel, de pulskorren, maar dan wel volgens het principe: Na ons trekken ze de ladder op.

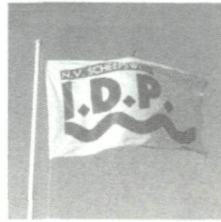
Chris Meyers • foto's: Chris Prut Meyers & JoC

Nieuwbouw
Alle herstellingen,
ombouw en onderhoud

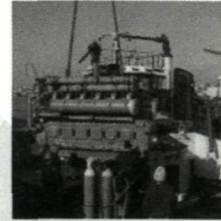
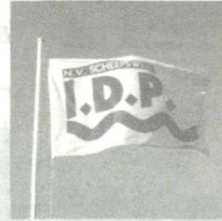

Visserij schepen - Werkschepen
Dienstvaartuigen - Pontons
Motorenrevisies - Mechaniek - Uitlijning
Constructiewerken in staal, aluminium en RVS

Scheepslift 1000 ton (45 x 13,5 x 5,2 m)

Draaiwerk tot 6,30 m TC

Kraanverhuur

Scheepswerf I.d.P. N.V.

Vismijnlaan 5 - 8400 Oostende - Tel. 059-32 18 64 - Fax 059-32 08 13
Tel. na bureeluren: 0477-777 664 - E-mail: info@idp-shipyard.be - Website www.idp-shipyard.be

VANQUATHEM - LOMBAERTS - EGGERMONT Advocatenassociatie

Georges VANQUATHEM
Jean-Luc LOMBAERTS
Marijke EGGERMONT

Invalidenlaan 14
8301 Knokke-Heist

Tel. 050 51 43 43
Fax 050 51 03 06
G.S.M. 0475 68 00 69

E-mail info@vanquathemenpartners.be

- Visserijreglementering
- Maritiem recht
- Handels- en vennootschapsrecht
- Faillissementsrecht
- Bouwrecht en contracten
- Huurrecht: handel en privaat
- Verkeersrecht
- Invorderingen
- Familierecht